

Người Yêu Cũ Có Người Yêu Mới

Contents

Người Yêu Cũ Có Người Yêu Mới	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10: Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12: Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	40
15. Chương 15	42

Người Yêu Cũ Có Người Yêu Mới

Giới thiệu

Khát khao sống trong những ngày tháng đau khổ. . . . Khát khao sống trong những ngày tháng đa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-cu-co-nguoi-yeu-moi>

1. Chương 1

Em vẫn chưa có người yêu.....

Em chẳng nhớ anh nhiều như em nghĩ, chỉ là thi thoảng em có vội khóc khi vô tình thấy anh lướt ngang. Nhưng khóc đó rồi thôi chứ không đầm đìa như trước.

Em chẳng buồn phiền khi anh yêu người khác, em có cái kỷ niệm đẹp đẽ của chúng ta mang về giữ rồi, chắc có lẽ với sự tự tôn của em như thế là đủ.

Em thấy cuộc đời vẫn thật đẹp, em giấu một vài nỗi đau vào sâu rồi hiên ngang sống. Tất cả mọi thứ được em sắp xếp gọn gàng từ lúc anh đi.

Vậy mà đã hơn 3 năm rồi em chưa mở lòng yêu ai, bỗng dưng em bật khóc sau những yêu thương của chính em, ngần ấy nụ cười, ngần ấy nỗi đau để em bàng hoàng tháo lớp mặt nạ của chính mình rồi cười đau đau: “Hóa ra, em vẫn đợi”....

Điều anh ấy không nhớ....

Em sẽ chỉ nhớ nhớ nụ cười duy nhất của anh ấy, điều thời gian bảo không mà em vẫn tin nó tồn tại cho riêng em.

Em sẽ chỉ nhớ cái siết tay sau cuối, nơi anh ấy sẽ trở về sau một mỗi của những “cho đi”.

Em sẽ chỉ nhớ rằng tim em bóp nghẹn thứ tình cảm trong veo cùng lời hứa vô hình để được đi cùng anh ấy.

Em sẽ chỉ nhớ rằng em đã khóc thật nhiều khi anh ấy ra đi vì điều duy nhất anh ấy không nhớ là... đã từng yêu em....

Đàn bà (1)

Đàn bà có nhiều loại lắm. Có đàn bà đẹp, đàn bà xấu, đàn bà sang trọng, đàn bà quê mùa, đàn bà thông minh, đàn bà ngu ngốc....

Vậy mà, khi đàn bà khóc, giọt nước mắt ấy lại giống hệt nhau.... Tất cả cũng chỉ vì một người đàn ông họ quá yêu thương.

Bạn

Bạn bè là những người anh em do chính chúng ta lựa chọn.

Sẽ có những lúc không vui, những khi bức tức, sẽ có những hạnh phúc và cả những khổ đau. Sau tất cả, những ai còn ở lại thì có nghĩa họ thực sự muốn làm anh em của bạn.

Cuộc đời trôi qua cái vèo, đừng hoài công để ý tới những người không thương mình. Khóc

Thật ra đôi khi ai cũng cần ngồi xuống mà khóc.

Khóc cho sự phản bội, ta đã ngẩng cao đầu cho qua.

Khóc cho tình yêu lớn mà vờ nghĩ rằng thời gian làm phai dấu.

Khóc cho nỗi đau vùng vằng cất mãi vào trong.

Khóc cho những lần buông tay không cố ý.

Khóc cho sự bất lực đôi lúc tràn về chẳng báo trước.

Khóc cho vạn mối mà cuộc đời bắt phải có.

Khóc cho sự thừa thãi dừng chân nơi chính bản thân ta.

Khóc cho ngày hã hê của tháng năm dài cần cỗi.

Khóc cho sự xót xa nơi xương tủy khi mất đi người yêu thương.

Khóc cho nhòa người những kí ức xóa không phai.

Khóc òa vội vã hay khóc ngược vào trong thì đều là nước mắt, đều rất mặn và có vị hanh hao.

Đâu phải tự nhiên tạo hóa ban tặng con người nước mắt, món quà ý nghĩa nhất khi ta chẳng thể cười giữa nhân gian.

Thế nên, nếu cảm thấy muốn khóc thì cứ khóc, sao cứ phải giữ lại làm gì những thứ muốn ra đi?

Chỉ có đàn bà ngu ngốc thôi

Chỉ có đàn bà ngu ngốc thôi.

Làm gì có đàn ông đều cáng.

Chỉ có đàn bà ngu ngốc thôi....

Chẳng phải đôi khi biết đau mà vẫn lao vào rồi đổ lỗi hết cho ái tình đấy sao?

Có những điều mà đau thấu trời mây vẫn phải buông tay. Vì có đi hay ở lại thì cũng đều mang một giá trị bằng nhau - giá trị “không thuộc về”!

Đàn ông họ chỉ cần tự tôn để sống.

Còn đàn bà mà chai sạn cảm xúc thì sống không bằng chết.

Đàn bà biết thương mình trước thì đàn ông sẽ thương đàn bà.....

Anh yêu em!

Anh biết rõ điều đó khi chẳng cần bất cứ lời hứa nào trói buộc lòng nhau.

Anh học cách tha thứ, rồi chấp nhận tất cả chỉ để bước chân em không đi quá xa anh.

Anh lắng nghe âm thanh từ những điều giản dị, trầm lắng xung quanh mình.

Anh hiểu những nhần nại cần có để sẵn lòng yêu một người vô điều kiện.

Anh nghĩ suy rất nhiều về được - mất khi chạm vào em.

Thế mà, khi ôm em anh lại rất đau. Niềm đau chẳng phải từ dối lừa, cũng chẳng phải từ xót xa.

Chỉ là, anh không thuộc về nơi em đứng - thế nên dù có cố gắng gần nhau mãi mãi xung quanh sẽ nhuộm đậm một nỗi đau.

Anh yêu em - với số phận như thế vẫn là chưa đủ.

Vài lời muốn nói: Nói thật là Su RẤT KHÔNG THÍCH cuốn này, khi em Su cầm về Su đọc được 2 trang đầu liền không đọc nổi nữa! Nhưng lỡ đào hồ rồi nên đăng hết ọi người đọc! “Cái việc ngu ngốc nhất trên đời này chính là làm quân sư cho đứa đang yêu”

“Cái việc ngu ngốc nhất trên đời này chính là làm quân sư cho đứa đang yêu”

Sự mù quáng của họ không cho phép họ nghe những điều phải.

Giả dụ họ có nghe thì họ cũng sẽ vờ như không hiểu. Giả dụ có hiểu thì họ cũng sẽ vẫn lao đầu vào.

Chúng ta có đặc quyền lựa chọn hạnh phúc nhưng lại rất nhiều lần tự chọn gom vào vô vàn nỗi xót xa.

Thương

Người ta chẳng bao giờ thương nhau không cay đắng.

Dù đơn phương hay chung bước song hành.

Thương là sẽ cho đi nhiều hơn lấy.

Là niềm vui sau nước mắt lã lã.

Người ta chẳng bao giờ phản bội qua câu chữ.

Cứ lặng im lối bước đi về.

Vì đôi lúc lời chia tay khó nói.

Mà nói ra là đau xót muôn phần.

Người ta chẳng bao giờ quên nhau sau thương nhớ.

Vì khắc ghi trong tiếng nói câu cười.

Nhưng hiện tại là vãi vương quá khứ.

Tháng ngày trôi nổi đau vẫn nguyên lành.

Người ta nói với nhau điều to lớn.

Như núi cao cùng mặt biển muôn trùng.

Nhưng đôi lúc điều to lớn nhỏ dại.

Như biết thương, biết nhớ, biết mong chờ.

2. Chương 2

Chia tay chưa bao giờ là đau khổ nhất

Chúng ta sẽ đôi lần hứng chịu về cho riêng mình những nỗi đau ngoài sức chịu đựng.

Chia tay chưa bao giờ là đau khổ nhất, mất đi người đó mãi mãi trên thế gian mới là nỗi thống khổ triền miên.

Thật tâm mà nói, đối với một người từng rất yêu dù họ đi qua chúng ta tàn nhẫn đến đâu, từ trái tim của một người từng yêu tha thiết, chúng ta sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy người ấy đau khổ. Có lẽ vì người hạnh phúc ta cũng đón đau mà không hạnh phúc thì nỗi xót xa càng nhiều.

Thế nên, chia tay cũng được nhưng hãy hứa là sẽ sống bình yên đâu đó trên hành tinh này.....

Hãy giấu nỗi đau đầu tiên của tôi vào lòng Sài Gòn có được không?

Tôi biết khóc lần đầu tiên khi vừa chào đời.

Tôi biết cười lần đầu tiên khi tôi cầm món đồ chơi mẹ mua.

Tôi biết mừng vui lần đầu tiên khi được vào công viên.

Tôi biết lưu luyến lần đầu tiên khi chia tay những đứa bạn trung học.

Và tôi biết đau lần đầu tiên khi anh ấy ra đi.

Mọi chuyện xảy ra rất nhẹ nhàng, anh ấy bảo rằng chúng tôi không hợp nhau dù tôi hiểu còn vô vàn những điều xót xa sau cái lý do phổ biến ấy.

Tôi bỗng dưng thấy tim mình nhói lên một vũ khúc rạn vỡ, tôi nghe âm thanh của sự đổ nát ngay dưới chân mình.

Mọi thiết tha, đam mê và kiêu hãnh vùng vằng quay lưng với tôi. Tôi đau một nỗi đau bất tận.

Vì nỗi đau quá lớn?

Hay là vì đó là nỗi đau đầu tiên?

Tôi bước qua những ngày khốn khổ ấy thật khó khăn. Bởi từ bỏ một yêu thương chưa bao giờ là dễ. Nhưng rồi mọi chuyện cũng qua, tôi chẳng nhớ gì nhiều anh ấy ngoài một cái tên. Rồi một chiều xanh nắng, tôi đang bước ngang ngã tư đông đúc bỗng gặp lại ánh mắt rất quen...ngỡ ngàng và trong vắt. Thứ xúc cảm đau tin tràn về rất nhanh trong phút chốc, lấp đầy hốc mắt tràn nước của tôi.

Rồi tôi nhận ra, anh ấy vẫn ở đấy nguyên lành cạnh bên tôi... Yêu thương có với những nỗi đau vẫn đây.

Hãy giấu nỗi đau đầu tiên của tôi vào lòng Sài Gòn có được không?

Để yêu anh ấy tôi đã chấp nhận luôn cả người yêu của anh ấy....

Tôi là người đến trước - nhưng trong câu chuyện kể không có tình yêu.

Cô ấy là người đến sau - kể một câu chuyện rất ngắn đại loại như: “Anh ấy yêu chị”.

Đến trước hay đến sau thì cũng thế.

Thời gian có là bao lâu, vỡ nát là vỡ nát.

Gắn bó bền vững thì sao, tan tành là tan tành.

Tôi chẳng biết là từ khi nào mà anh ấy lại mang một giá trị tuyệt đối về hạnh phúc với cuộc đời tôi như vậy.

Niềm vui của tôi không chỉ là những lúc bên anh ấy mà nỗi vui bắt nguồn từ nụ cười của anh ấy, từ những câu chuyện kể đời thường, từ những thăng trầm hay va vấp được sẻ chia... còn từ câu chuyện về cô ấy.

Để yêu anh ấy - tôi đã chấp nhận luôn cả người yêu của anh ấy.

Đừng vội trách tôi ngu khờ, ái tình áp đến, bản năng con người chỉ muốn thỏa mãn thật nhanh cơn khát ấy, chẳng ai đủ thời gian cho đúng và sai, tốt và xấu.

Năm tháng dài trôi đi. Tôi biết trong sâu thẳm mình rất đau khi yêu lại phải ôm đến hai người vào lòng.

Năm tháng dài trôi đi. Không biết bao lần tôi dần lòng bảo từ bỏ.

Năm tháng dài trôi đi. Tôi nghe tim mình vỡ nát như một thói quen.

Yêu một người... là điều khó định nghĩa lắm.

Tôi muốn được yêu một người thật lâu

Để tất cả những bình yên được trở thành thói quen, cho lòng tôi lắng lại những âm thanh gần gũi mỗi chiều tà.

Tôi muốn được yêu một người thật lâu.

Những chuyến đi luôn ẩn chứa bao trải nghiệm, để tôi thấy những cái ôm siết thật ấm áp.

Tôi muốn được yêu một người thật lâu.

Vì tôi muốn tin vào cổ tích, tôi muốn sống những tháng ngày trẻ trung và già cỗi bên một người duy nhất.

Tôi muốn được yêu một người thật lâu.

Khi mọi vật chất nhẹ tênh, sự phản bội nhạt dần thì tôi vẫn sẽ kiêu ngạo với tình yêu của mình.

Tôi muốn được yêu một người thật lâu.

Để trải qua những cung bậc buồn vui của chiều dài cuộc đời này với cùng một bàn tay, cùng một nụ cười.

Tôi muốn được yêu một người thật lâu.

Vì tôi sợ những điều mới sắc nhọn cửa nát những điều cũ kỹ yêu thương, vì tôi sợ những gì chóng chán, nhạt vị và nhuộm màu lợi dụng.

Thật muốn được yêu một người thật lâu.

Vì tình yêu tôi bé lắm, chỉ đủ ột người mà thôi.

Yêu một người thật lâu, là điều kì diệu nhất tôi có thể dạy cho trái tim mình giữa những vội vã bon chen, giữa những thấp hèn lừa lọc. Khi tôi biết nghĩ về một người thật nhiều và cho đi bằng tất cả chân thành.

Tôi tin - sẽ có người cũng muốn yêu tôi thật lâu.Đứng dưới bầu trời rộng lớn này bạn là ai?

Bạn không phải là người có một tuổi thơ lạnh lẽo.

Bạn không có một gia đình hạnh phúc.

Bạn khuyết tật.

Bạn đồng tính nhưng không thể chấp nhận bản thân và lo sợ ánh nhìn của xã hội.
Bạn trầm cảm và lợm thộm giữa đám đông.
Bạn sống như thể bị cả thế giới quay lưng.
Bạn hạ mình để có miếng ăn mà sống.
Bạn từng lừa gạt.
Bạn hẹn hò cùng một lúc nhiều người.
Bạn trộm cắp.
Bạn xấu xí.
Bạn sống một cuộc sống nghèo khó.
Bạn luôn đứng chóp lớp.
Bạn là kẻ bắt tài trong công việc.
Bạn tẻ nhạt và thiếu tinh tế.
Bạn thất tình và cảm thấy muốn chết.
Bạn mất phương hướng trong cuộc sống.
Bạn luôn bị ức hiếp.
Bạn yếu đuối và nhu nhược.
Bạn buồn nhiều hơn vui.
Bạn là ai? Khi ngân hà vẫn đang dôi theo từng phút giây bạn vùng vẫy để sinh tồn với cuộc sống này.
Bạn là ai? Một người bình thường hay kẻ ngông cuồng vĩ đại muốn chạm tay vào ước mơ của mình.
Bạn là ai? Phải chăng cũng chỉ là một người bình thường muốn được yêu thương?
Có bao giờ bạn tự hỏi mình điều đó, có bao giờ bạn thấy tự hào vì đã được sinh ra?
Hãy đứng lên, xé lớp áo ngụy trang và cho thế giới biết về sức mạnh của bạn.
Tôi không sợ cái chết mà sợ sự sống vô vị, trôi tuột qua cuộc đời người này, phai dấu ở cuộc đời người kia.
Bạn phải sống sao để tất cả mọi người xung quanh đều trả lời được câu hỏi: “Bạn là ai?”.
Tiền bạc và danh vọng đến cuối cùng cũng chỉ là sương khói tan trong cõi hư vô mà thôi. Tất cả chúng ta...
tất cả... không bao giờ có cuộc đời thứ hai để nói lời yêu thương và chứng minh rằng mình kiên cường. Hãy
làm điều đó ngay bây giờ!

3. Chương 3

Anh đã hết yêu em

Tại sao vẫn là một ngày trời xanh nắng gắt anh bước giữa lòng thành phố nhỏ này mà nghe tim mình trống trải đến đau khổ.

Anh nghĩ về những thói quen của chúng ta một cách bình tĩnh.

Chẳng có gì thay đổi ngoại trừ việc anh đã hết yêu em.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nào đó, anh hiểu rõ lòng anh thật nhẩn tâm, anh thấy mọi nghĩ đều đáng ghét, điều tàn dưới những tượng đài do chính anh đã xây.

Tình yêu bỗng dưng phủ phàng trôi tuột khỏi trái tim anh, để mọi thứ nhớ thương trở thành xa xỉ.

Anh chẳng yêu thương thêm một ai khác, cũng chẳng phiền lòng hay trách hờn về tình yêu của em.

Chỉ là lạ lắm em ơi, một buổi sáng thức dậy anh như bị ai đánh cắp tất cả hoài niệm về em, bỏ lại trong anh một quãng đời trống trơn đến lạnh lùng.

Anh đã từng nghĩ mình thật xấu xa khi không thể giải thích cho sự ra đi của chính mình.

Tại sao tình yêu dừng lại? Tại sao?

Tình yêu – đến bao giờ anh thấu được tường tận con đường nó sẽ đi, đến bao giờ xúc cảm được giữ lại mãi mãi trong tim anh.

Đứng dưới bầu trời này, nước mắt anh bỗng chốc lẫn dài ghen đắng cổ họng vì anh biết điều tốt nhất anh có thể làm cho người rất yêu anh là thẳng thắn nói với cô ấy rằng: anh đã hết yêu em.

Và thế là có một người khác ra đi đã khóc.....

Làm gì có kiếp sau

Khi con người ta cảm thấy vô vọng với thứ tình yêu đang có người ta mới hứa đến kiếp sau.

Em thật lòng chẳng cần những điều vĩ đại được lưu truyền ngàn năm sau nữa.

Cũng chẳng cần xây tượng đài cho những tháng năm chờ đợi mỗi mòn.

Chẳng cần đâu anh những điều viễn tưởng, con đường tình yêu ở thiên đường xa lấp ló.

Hãy quay về với em nếu ngày mai không bao giờ đến. Hãy yêu em thêm lần nữa vì em chẳng biết tim anh ở đâu vào kiếp sau.

Chỉ cần yêu anh, em sẽ thôi không nghĩ suy.

Chỉ cần yêu anh, em sẽ sống một đời trọn vẹn.

Việc bình yên nắm tay một người, tự hào bước giữa cuộc đời nó ý nghĩa hơn nhiều những yêu thương bằng lời nói, sớm muộn cũng trôi tuột giữa những ồn ào.

Thấy không anh, làm gì có kiếp sau. Người ta còn phải trả biết bao nhiêu duyên số ở từng kiếp người, đừng để ta nợ nhau thêm kiếp nữa.

Thấy không anh, làm gì có kiếp sau. Làm gì có mãi mãi. Chỉ có một người ột lần yêu duy nhất và một đời là đủ.

Thấy không anh, làm gì có kiếp sau.

Mà nếu có... chắc gì đã nhận ra nhau!

Hãy để em khóc

Sau bao năm, tôi bất chợt gặp lại anh ấy – người đàn ông luôn tin rằng tình yêu của chúng tôi chỉ là duyên phận vô chừng.

Bốn năm yêu nhau, anh ấy đã nói rằng anh ấy phải ra đi. Mây trời man mác, thổi nhẹ qua mái tóc bông bênh của anh ấy. Đứng đối diện để nghe những lời nói như dao cắt ấy, sao tất cả tôi thấy chỉ là bờ vai vững chãi nơi tôi muốn tựa vào suốt đời. Ánh mắt trong veo, tôi ước được nhìn thấy vào mỗi bình minh. Và nụ cười hiền lành chẳng tì một nỗi đau sau mỗi hoàng hôn.

Tôi đã rất muốn níu kéo người đàn ông ấy.

Thế nhưng tôi đã không làm gì cả, tôi bất giác nghĩ rằng đã đến lúc anh ấy cần phải ra đi, vậy thôi. Những tháng ngày sau đó tôi đã đi về những con đường cũ kỹ, thấy anh ấy đâu đó chờ tôi. Tôi đã từng ngồi hàng giờ liền với những món quà anh ấy từng tặng tôi. Tôi đã từng thức trắng nhiều đêm vì một nỗi nhớ quá sức

chịu đựng. Tôi đã từng mơ ước những giấc mơ khác nhau vì cùng một người. Tôi đã từng lang thang khắp nơi để cố quên thật nhanh những điều không muốn nhớ. Tôi đã từng cảm thấy lòng mình thật đau đớn và cuộc đời thật quá tàn nhẫn. Tôi đã từng thử yêu một người khác với những vụng dại của kí ức về anh ấy. Hôm nay, thấy anh ấy đứng đó. Vẫn bờ vai vững chãi, ánh mắt trong veo và nụ cười hiền lành. Tôi bỗng bật khóc, khóc òa như một đứa trẻ.

Anh ấy nhìn tôi sao gương mặt câu chào trước những giọt nước mắt lăn dài.

Làm sao anh ấy biết được, từ khi anh ấy ra đi tôi đã phải sống rất mạnh mẽ, tôi đã làm rất nhiều thứ để nhớ anh ấy, để quên anh ấy, để sống một mình với cuộc sống hỗn loạn của tôi.

Chỉ có duy nhất một điều tôi không làm là khóc... điều đáng lẽ tôi nên làm khi anh ấy ra đi.

Đôi khi trong cuộc sống chúng ta nên có những giây phút thật sự yếu đuối, để mở cửa cho nước mắt chảy xuôi, cho nỗi đau trôi xa. Đừng cố gắng mạnh mẽ để rạn vỡ âm thầm sống cùng tháng năm, điều mạnh mẽ không cần thiết ấy đối với người đã ra đi thì có là gì...

Cô ấy

Cô ấy không quá xinh đẹp, chân thẳng dài và cũng chưa từng tồn tại những tham vọng về sự nghiệp lớn lao.

Cô ấy rất khó để nhận ra giữa đám đông vì cô ấy nhỏ bé, bình thường và giản dị.

Cô ấy nói với anh ấy rằng mình đã có thai.

Người đàn ông ấy mỉm cười ôm cô vào lòng mà chẳng hiểu vì sao hai dòng nước mắt cứ tuôn chảy không ngừng.

Cô ấy không cần có quá nhiều nhưng có đủ một người đàn ông tốt để trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

Nếu nhất định phải ra đi

Nếu nhất định phải ra đi, hãy cứ lặng yên mà ra đi.

Anh không cần phải nói “nếu như” vì em biết nếu còn yêu thì không có gì là không thể.

Bằng tất cả lòng vị tha và tình yêu to lớn chúng ta từng có.

Bằng tất cả nụ cười và nước mắt em rơi.

Bằng tất cả những tháng ngày mặc đời đau đớn bước.

Bằng tất cả chúng ta của ngày ấy.

Em chúc anh hạnh phúc.

Nhắm mắt một đời người.

Nhắm mắt một tình yêu.

Người yêu cũ

Đừng bao giờ oán trách những nỗi đau, chẳng phải ai cũng cần những ngã rẽ để lớn lên đấy sao?

Đừng bao giờ hối hận bởi những tình yêu từng một lần rơi nước mắt, chẳng phải ai cũng cần biết mình đang sống đấy sao?

Đừng bao giờ trả thù người làm tổn thương mình, sống cuộc đời thanh thản đã là cách trả thù xuất sắc nhất.

Đừng bao giờ buồn khi họ ra đi, chẳng phải tình yêu đến cuối cùng vẫn là sự vị tha đấy sao?

Đừng bao giờ trở lại với điều từng một lần quay lưng, chẳng phải sớm muộn gì điều đó cũng sẽ lặp lại thêm lần nữa đấy sao?

Đừng bao giờ khóc khi gặp lại nhau, chẳng phải giọt nước mắt dù mặn đắng hay ngọt ngào cũng chỉ là vết cắt dài cho những điều đã qua đây sao?

Đừng bao giờ hy vọng quá nhiều vào những năm tháng cô đơn, chẳng phải thất vọng sau những thất vọng là điều thật tồi tệ đây sao?

Đôi khi bất chợt nghĩ về họ, lòng ta sẽ chỉ toàn là những nỗi buồn mênh mông vì...

... người yêu cũ chỉ nên là người yêu cũ.

Họ đã yêu thương ra.

Họ đã đi qua ta.

Họ đã ít nhiều ở trong ta.

Nhưng quyền năng về tình yêu đối với ta đã vơi đi.

Hãy xem họ như những cơn mưa, đôi khi ồn ào, đôi khi lặng lẽ nhưng sẽ luôn tồn tại để nhắc nhở ta về những khắc nghiệt, về những đổi thay....

Bài học này, ai cũng cần phải học.

4. Chương 4

Sài gòn

Làm bạn với người Sài Gòn cần nhất là cái duyên. Tuy có những vòng tròn nghiệt ngã giữa người này kẻ nọ nhưng những người sinh ra để là bạn của nhau đến cuối cùng sẽ ngồi lại với nhau.

Làm người yêu với người Sài Gòn hơi cái duyên còn là cái số vì người Sài Gòn yêu mãnh liệt nhưng hiểm khi yêu lại hai lần, thế nên có những người sinh ra là dành cho nhau nhưng vẫn đôi lần đánh mất nhau giữa Sài Gòn này....

Khi chúng ta phải đứng một mình

Thì đó chẳng qua là tạo hóa đang muốn dành chút thời gian dạy ta cách phải đứng thẳng bằng trên chính đôi chân này.

Thì đó chẳng qua là những khoảnh khắc để mà ghi nhớ ngàn đời về sự lạc lõng, cô đơn và ngu ngốc.

Thì đó chẳng qua là ta đang cho phép ta được tự do tự tại giữa thế gian khi những yêu thương không được trả lời bằng yêu thương.

Thì đó chẳng qua là giọt nước mắt không ai lau, cái gục ngã không ai đỡ, để biết rằng lớn lên trên đời này thật khó khăn.

Thì đó chẳng qua là đến một giây phút nào đó trong cuộc đời ta không giữ bỏ trước thì ắt hẳn sẽ có người giữ bỏ ta. Là do ta chọn đóng vai người ta đi hay ở lại mà thôi.

Đúng thật là người ta có bao nhiêu cách yêu, sẽ có bấy nhiêu cách trả thù và ngần ấy cách tha thứ.

Cái cách chúng ta đứng một mình cũng là cách chúng ta tha thứ cho tất cả những người đã qua và chỉ nhận thứ bình yên giản dị nhất về mình....

Vết sẹo

Có phải tất cả chúng ta đều lớn lên với ít nhất một vết sẹo ở đầu gối?

Chúng ta đều học chung những bài học đầu tiên về bò, đi, chạy và chúng ta đều ngã ở đầu gối?

Chúng ta đều khóc ở những lần vấp ngã đầu tiên....

Có bao giờ bạn nhìn đầu gối của mình, phát hiện ra một vết sẹo rất cũ và bật cười khi nghĩ rằng có rất nhiều người cũng đã từng vấp ngã giống như bạn.

Thật ra một vết sẹo ở đầu gối là một chuyện đáng tự hào đấy chứ, một bài học nhỏ nhưng nhớ lâu về những lần đứng lên mạnh mẽ!

Đồng tính

Tôi có rất nhiều bạn bè là người đồng tính.

Đa phần họ đều rất giỏi, một phần là vì bản chất được sinh ra với sự nhạy cảm, rung động nhiều hơn những người khác nên việc gì họ làm cũng trôi chảy hơn, một phần vì họ muốn được tôn trọng, muốn được sống ngang hàng với những định kiến xã hội.

Đồng tính không phải là một căn bệnh.

Điều này tôi nghe sách báo giải thích nhiều rồi nhưng trong suy nghĩ một số người thì cái gì cứ khác đi bình thường thì là “bệnh” và trong vô vàn những lý luận thiếu bao dung thì đồng tính là “bệnh”.

Một căn bệnh lạ không cần kê toa, cũng chẳng thể chữa trị bằng thuốc. Căn bệnh được hình thành từ suy nghĩ hẹp hòi và trái tim ích kỷ của rất nhiều người.

Đồng tính không phải là một cái tội.

Nếu đó là một cái tội thì chắc tòa án sẽ đông nghẹt người và các luật sư sẽ chẳng biết đưa ra mức án nào với những con người đôi khi mắc tội lúc vừa lọt lòng mẹ.

Chẳng ai tuyên án tử hình một người đàn ông không thể yêu phụ nữ. Hay xử chung thân một người phụ nữ vô cảm với đàn ông.

Đồng tính không phải là điều bất hạnh.

Ít nhất với một số người tìm ra chính mình giữa bộn bề những ngược xuôi đã là một điều hạnh phúc rồi.

Chẳng ai muốn đi trái với tự nhiên.

Chẳng ai muốn sống cuộc đời khác biệt.

Chỉ là nắc nức cảm rung động cùng tần số với những người cùng giới, thể thôi.

Quy đổi ra tình yêu, hóa ra nhân loại vẫn vô tội. Cái sinh tử mong manh, ai cũng sẽ trải qua hết một kiếp người. Có người loay hoay hơn nửa đời người vẫn không biết mình là ai, có người nhắm mắt xuôi tay vẫn mang một nỗi đau không thể nói.

Vũ trụ bao la và thượng đế yêu quý tất cả nhân loại như con người.

Người đồng tính đa phần không thích bị thương hại và không cần lòng thương hại, tự họ vẫn sẽ sống và vươn lên cùng với số phận của họ, với rất nhiều định kiến trong xã hội của họ.

Thế nên, nếu không thể đồng cảm xin hãy... im đi! – đó đã là một việc làm rất tốt rồi hỡi những con người tưởng mình lạnh lặn như lại thiếu mất trái tim.

Trên nóc nhà là thiên đường

Tôi ra đời khi gia đình chưa khá giả, nghe mẹ kể rằng ba tôi có một thói quen là rất hay vút những đồng xe lên nóc tủ, vì thế khi nhà hết tiền ba lại trèo lên nóc tủ gom những đồng xu lại và mua sữa cho tôi.

Ngày bé tôi lại còn rất khó ăn, bữa nào mẹ cũng trải đặt đủ các loại cháo, sữa. Ba thì hết ca hát lại lấy đồ trùm tivi múa lân cho tôi xem.

Chắc vì thế mà tôi lớn nhanh trong tình thương yêu vô bờ bến của ba mẹ tôi.

Trước cửa phòng ba mẹ là một cái giếng trời, mà theo trí nhớ tôi ngày đó thì không bao giờ tôi nhìn thấy nóc cả. Cái giếng trời đối với tôi là một điều gì đó rất kì bí, nơi mà ba tôi có thể bịa ra hàng trăm câu chuyện cổ tích về những đứa bé ngoan sẽ được đến thiên đường dạo chơi.

Ba nói: “Thiên đường là một nơi rất xa mà không phải ai cũng tới được, chỉ những người nào sống thật tốt mới có cơ hội lên thiên đường.”

Tôi hỏi: “Xa là ở đâu vậy ba?”

Ba: “Trên nóc nhà mình.”

Tôi: “Wow, thật xa ba nhỉ...”

Rồi tôi lớn lên, cao dần, theo năm tháng tôi lại nhìn thấy xa hơn cái giếng trời, rồi tôi có thể nhìn thấy nóc nhà mình. Tôi đã bật ra thành tiếng: “Thiên đường, nó nằm ngay trên kia.”

Cho đến ngày khi tôi biết trên nóc nhà chỉ là một bầu trời xanh cao bát ngát, còn thiên đường là nơi chưa hẳn tồn tại thì tôi đã lớn lên rất mạnh mẽ và ngoan ngoãn với suy nghĩ “trên nóc nhà là thiên đường”.

Hãy sống như một đứa trẻ nhỏ. Chúng chỉ cần một niềm tin bé xíu đã có thể sống mãnh liệt vì chúng tin, chúng hoài nghi, không nôn nóng và cho dù đôi khi điều chúng thấy không như tưởng tượng thì chúng cũng sẽ chẳng buồn lâu vì thực ra điều chúng muốn thấy đã luôn nằm trong tim chúng mỗi ngày một cách rõ ràng và tinh khiết.

Có phải ai cũng đã từng có một giấc mơ rất ngô nghê ngày thơ bé mà dù sau này lớn lên khi biết sự thật về nó chúng ta cũng vẫn rất yêu thương nó, đơn giản vì nó đã sống cùng chúng ta qua suốt những ngày tháng êm đềm nhất.

Bạn thân

Salem là món quà mẹ tặng khi tôi tốt nghiệp lớp 9, lúc đó ra chợ chó mèo để chọn lựa trong vô vàn những ánh mắt khát khao một mái nhà thì Salem được đón về với giá 25.000 đồng.

Vậy mà đã 10 năm kể từ khi Salem còn là một con mèo con mới mở mắt, ít bạn bè nào của tôi biết vì sao tôi thương Salem nhiều như vậy.

Có những khó khăn vấp vấp trong cuộc sống, có những thứ yêu thương đổ vỡ, có những nụ cười như thể rất bình yên của tôi với mọi người xung quanh thì đổi lại là những đêm ôm Salem khóc ướt lòng nó.

Tình bạn đôi khi chỉ đơn giản là sự nhẫn nại trong im lặng, nó không cần bất kì thứ vỏ bọc ồn ào và hoa lệ nào khác. Tôi sống qua những buồn vui, những thăng trầm, gia đình chuyển đến ba căn nhà rồi... Salem vẫn ở đó 10 năm trời chỉ là những tiếng meo meo nhưng đó lại là cả một thứ hạnh phúc dạt dào với tôi.

Dù cuộc sống thật nhiều đổi thay, đôi lúc tôi bận rộn quay cuồng nhưng lúc nào mở cửa về nhà cũng thấy Salem ngồi đợi.

Ai cũng có một con vật cưng mà chúng ta nghiêm nhiên gọi bằng BẠN, nơi tuổi thơ gắn bó hay đơn giản chỉ là muốn đặt niềm tin vào một nơi an toàn hơn.

Có lẽ thật đúng khi nói: một con vật nuôi khi mang về nhà sẽ chẳng quan tâm bạn giàu hay nghèo, đẹp hay xấu, chẳng màng đến địa vị xã hội của bạn, những bộ đồ bạn mặc có long lanh hay rách rưới, từ những chiếc xe hơi đẹp để đến những chiếc xe đạp cà tàng hay thậm chí bạn chẳng có chiếc xe nào.

Hãy yêu thương nó thật lòng và nó cũng sẽ đáp trả lại yêu thương đó nhiều như thế.

5. Chương 5

Vuột mắt quả bóng bay

Một trong những cảm giác sợ hãi nhất đối với các bạn ngày bé là gì?

Với tôi, đó là cảm giác vuột tay mất một quả bóng bay yêu thích.

Trong suy nghĩ một đứa trẻ thì quả bóng bay có thể là rất lớn nếu không nói quá nó đã từng là cả kho báu của tôi. Cái cách những đứa trẻ thèm thuồng ngắm nhìn quả bóng của tôi, một số đứa khác thì khóc thét đòi bố mẹ mua cho khiến tôi luôn hãnh diện bước qua chúng.

Thế rồi, trong một phút chốc lơ là tôi vượt tay để quả bóng bay mãi lên trời cao, thứ cảm giác hụt hẫng ngỡ ngàng và vô vọng.

Có phải là các bạn vẫn luôn nhìn theo quả bóng ấy đến khi nó chỉ còn là một chấm nhỏ và rồi biến mất tầm trên bầu trời. Sự ân hận, dằn vặt pha đậm nỗi tiếc nuối trải dài trên đường bóng bay vì biết rằng chẳng có phép màu nào khiến chúng bay ngược trở lại.

Lớn dần lên, tôi đã chẳng còn chơi bong bóng, nhưng đôi lần vẫn phải trải qua thứ cảm giác vượt tay đánh mất ai đó mãi mãi, để rồi lại nhìn theo đến khi người ta chỉ còn là một cái chấm nhỏ nơi cuối đường vì biết cũng như trái bóng kia chẳng phép màu nào khiến người ta quay về.

Vẹn nguyên thứ xúc cảm đau đớn ngày bé khi đứng bần thần nhìn thứ mình yêu thương bay xa, tôi đã đôi lần tưởng mình gục ngã trên con đường người ta bước đi.

Tất cả chúng ta đều sẽ quyết định cầm những quả bóng bay nào trên tay mình nhưng chỉ có tình yêu thực sự, lòng quan tâm, sự lắng lo chân thành mới khiến chúng ta giữ được quả bóng đó nếu không là mãi mãi thì cũng đủ lâu để tự nguyện buông tay.

Còn bao nhiêu ngày để yêu thương được cho đi?

Nhìn lên bầu trời và đếm xem đã có bao nhiêu quả bóng vì vô tâm mà ta đánh mất?

Một đời người – tính bằng số bóng bay mất là vừa đủ khắc khoải.

Chẳng nỡ bỏ bao giờ

Tôi sợ lắm những lần bị buông tay

Nên khi nắm tôi thường không buông trước

Dù đến sau hiểu niềm tin rất ít

Vẫn chờ mong vẫn thương nhớ vô cùng.

Tôi sợ lắm những lần bị quay đi

Nói tôi đứng nhìn bờ vai ai khuất

Và nước mắt dâng sau hazy quệt vội

Mỗi người qua một kí ức mang về.

Tôi sợ lắm những lần giả vờ thương

Là người ấy sắm vai nhân tình cũ

Những lo lắng nhọc nhằn sau mặt nạ

Cố để thương nhưng chẳng cố kéo về.

Tôi thường trách mình không đủ nhẫn tâm

Để đi trước những người hay vội bước

Nhưng ai biết tình thương khi đã lỡ

Giữ thì đau – chẳng nỡ bỏ bao giờ.

Người thương nhì

Chúng ta sẽ luôn có một người mà chúng ta quyết định cắt rất sâu trong lòng và mang theo suốt cả cuộc đời. Người đã mang đến cho ta đủ mọi hi vọng áo ố trong tình yêu, bước đến và rồi ra đi nhưng mãi mãi vẫn là một vết hằn rất đau trong ta – người đó tên là “người thương nhất”.

Chúng ta lại yêu sau một lần đổ vỡ.

Chúng ta lại tin sau một lần gục ngã.

Chúng ta lại phải đi con đường phía trước khi đã tìm được người đồng hành kế tiếp.

Sau một nỗi đau rất lớn, chúng ta nghiêm nhiên sở hữu một trái tim rắn rỏi, chúng ta nghiêm nhiên sở hữu một đôi chân vững chãi và chúng ta nghiêm nhiên biết cách nuốt nước mắt vào trong.

Nắm tay người tiếp theo, dù có thương đến mấy thì niềm tin ta cho họ gọi là thứ niềm tin còn sót lại.

Sánh vai người tiếp theo, dù có thương đến mấy thì tình cảm cho họ gọi là thứ tình cảm vơi đầy lưng chừng.

Nỗi ám ảnh của quá khứ luôn mang ta trở về với hoài niệm. Kỷ niệm cũ luôn được vô tình đặt lên cán cân so sánh.

Họ phải chăng là người thiệt thòi rất nhiều khi vẫn ngày qua ngày yêu thương chúng ta trọn vẹn nhưng với chúng ta họ chỉ mang tên “Người thương nhì”.

Bằng một sự ích kỷ và tôn sùng quá khứ, chúng ta luôn nhấn tâm đặt họ sau “Người thương nhất.”

Có bao giờ chúng ta dừng lại và nghĩ rằng:

Người thương nhất là người đã ra đi cùng quá khứ.

Người thương nhì là người mang hiện tại về với chúng ta.

Quá khứ là điều không thể thay đổi dù chúng ta có hết đời yêu thương.

Hiện tại là điều có thể có và cũng là điều có thể trở thành quá khứ.

Vậy tại sao chúng ta vì một quá khứ đã trôi đi mà lại phải nhọc lòng đánh mất hiện tại to lớn này về tay quá khứ một lần nữa.

Hãy luôn ghi nhớ rằng: “Người thương nhì” ở hiện tại đôi khi còn giá trị hơn rất nhiều “Người thương nhất” ở quá khứ.

Lặng lòng lại và nhìn xung quanh xem chúng ta có nên ôm chầm một ai đó tên “thương nhì” vào lòng không, họ vẫn luôn nhẫn nại chờ đợi chúng ta đẩy thôi.

Đến sau không bao giờ có lỗi. Ai cũng có quyền được hưởng yêu thương. Hãy rộng lòng cho quá khứ trôi đi và trân trọng hiện tại, có được không?

Có bao giờ

Có bao giờ anh tự hỏi rằng người ta bảo cô ấy rất lãng mạn, thế mà anh lại chẳng thấy cô ấy làm điều đó với anh không?

Có bao giờ anh tự hỏi rằng tại sao cô ấy không nhắn tin cho anh vào mỗi sớm mai hay chỉ đơn giản là để kết thúc một ngày không?

Có bao giờ anh tự hỏi rằng tại sao cô ấy hiếm khi ôm chặt anh không?

Có bao giờ anh tự hỏi về những chuyến đi dài đầy im lặng của cô ấy cùng anh không?

Vì cô ấy đang phải mạnh mẽ yêu anh bằng nỗi đau còn sót lại đẩy anh.

Dù anh có không thấy sự lãng mạn của cô ấy thì hãy suy nghĩ xem cô ấy chưa từng quên ngày anh bước đến bên cô ấy.

Dù anh có chờ đợi mãi thì cô ấy cũng chẳng dám tự lòng gửi tin nhắn cho anh đâu, cô ấy biết điều đó sớm muộn cũng sẽ trở thành thói quen đau đớn nhất khi anh ra đi.

Dù không ôm chặt anh nhưng có phải những lúc anh yếu lòng nhất, cô ấy vẫn luôn ở phía sau ôm anh rất nhẹ nhàng không.

Dù có muốn nói thật nhiều điều với anh, cô ấy cũng sẽ im lặng để cảm nhận thấy anh nhiều hơn, để những điều ngày hôm nay sẽ được cô ấy ghi nhớ suốt đời.

Cô ấy ước chỉ có thể cởi bỏ lớp áo của mình trước mặt anh để anh thấy rằng, cô ấy chẳng còn gì ngoài những vết thương và tình yêu chân thành dành cho anh, cô ấy chỉ muốn lột trần thân thể để anh được chạm vào bờ vai đang run lên bần bật của cô ấy – chớp mắt nửa đời kiếm tìm nhau.

Thương cô ấy không phải vì tình yêu đầu đời mà hãy thương cô ấy vì sau rất nhiều nỗi đau, cô ấy vẫn lựa chọn anh.

Thương cô ấy không phải vì những ngọt ngào mà hãy thương cô ấy vì sự sâu sắc.

Thương cô ấy không phải vì những lời hứa ngàn đời hư ảo mà hãy thương cô ấy vì thực tại của những cố gắng cô ấy dành cho anh.

Thương cô ấy không phải vì những đủ đầy của cuộc sống mà hãy thương cô ấy vì những khó khăn vẫn chờ đợi.

Thương cô ấy – là điều không dễ dàng, anh có thể sẽ đôi lần đánh đổi nó bằng nỗi đau của chính mình.

Vậy anh có sẵn sàng không?

6. Chương 6

Đàn bà (2)

Thật ra, đàn bà yêu giống nhau và đàn bà khi buồn thương hay xoa tóc chẳng biết là vì muốn buồn đau trôi tuột theo tóc hay vì họ muốn che đậy gương mặt của mình sau tóc.

Đàn bà dù xấu hay đẹp họ cũng luôn yêu nguyên vẹn.

Đàn bà dù giàu hay nghèo thì họ cũng luôn rộng lượng thiết tha.

Đàn bà dù hạnh phúc hay khổ đau họ cũng sẽ trở về sau tất cả.

Trong muôn vạn sinh linh chia sẻ vũ trụ này, đàn bà nghiêm nhiên được trời đất ban cho lòng vị tha, tính bao dung và nhẫn nại mà chỉ có trong khó khăn cùng cực nó mới được bộc lộ tối đa.

Đàn bà dù níu giữ hoặc buông tay thì chung quy cũng là vì họ thương đàn ông quá chân thành.

Đàn ông cần công danh, địa vị, hào quang, tiền bạc và rất nhiều đàn bà.

Đàn bà chỉ cần một người đàn ông.

Tôi viết vài dòng ngắn gọn để đàn ông thấy quý hơn đàn bà và để đàn bà thương lấy mình một chút nữa.

Vì chẳng phải đàn bà luôn giấu vui buồn vào tóc, đàn ông vuốt tóc đàn bà mãi mà chẳng hề thấu những buồn vui đầy sao?

Đừng tương tư tôi nhé!

Này. Đừng tương tư tôi em nhé.

Nụ cười hờ tôi không dành cho em.

Lời tôi nói nửa câu vờ một nửa.

Tiếng tôi thưa tôi chẳng thiết em chào.

Thế đấy. Đừng tương tư tôi em nhé.

Kẻ đa tình chưa chắc đã yêu em.

Tôi chỉ muốn một người chờ dưới nắng.
Một người đưa. Một người tiễn tôi về.
Vì thế. Đừng tương tư tôi nhé.
Nụ cười xa cho nỗi nhớ rất gần.
Nhiều hằn vết cuộc đời tôi đau đớn.
Có thêm em, thêm một nấc thang trầm.
Xin đây. Đừng tương tư tôi em nhé.
Em với tay ôm xiết tôi vào lòng.
Thì đêm tối mang hình hài quên lãng.
Sáng hôm sau ngỡ mộng mị qua đời.
Đừng khóc. Đừng tương tư tôi em nhé.
Nếu có yêu xin hãy giữ trong lòng.
Vết thương cũ cắt vết dài hiện tại.
Tôi chẳng thương một bóng dáng ai gần.
Chào nhé. Người tương tư nhỏ bé!
Nụ cười em đã khiến tôi lay lòng.
Em không bước thôi thì tôi đi trước.
Để chẳng ai mang kí ức ai về.
Em sẽ xách dép và bước ra khỏi cuộc đời anh

Chia tay là một động từ đau đớn nhất khi một người vẫn còn thương một người. Người ta hay nói với nhau về duyên phận và khi chia tay sẽ luôn có một người vùng vằng đi trước, một người ở lại cứ gặm nhấm mọi thứ như ngày hôm qua.

Thật ra là gì?

Thật ra là chúng ta sẽ không còn cảm thấy nguyên vẹn những điều trên vào những năm tháng về sau.

Nỗi đau còn ở đó nhưng thời gian đã khiến chúng ta ít nhiều quên đi cái gì đã xảy ra và quên đi chúng ta đã từng yêu như thế nào. Vết thương đã lành là dù nó vẫn ở đó, sẹo lồi là bài học cuộc đời ban tặng để mang theo.

Chúng ta sẽ mất một khoảng thời gian nhất định để buông tay một người thực sự, dù chỉ là trong suy nghĩ.

Em đã từng mang một đôi giày đẹp để nhất của em để bước đến bên anh với niềm hy vọng ngập tim cũng như sự yêu thương vô bờ bến.

Anh buông tay em không chút băn khoăn, trả về cho em một con đường thẳng tắp, rộng hoác và chông chênh.

Thế nên, hôm nay em muốn anh biết rằng dù có phải thừa nhận em thương anh nhiều đến đâu, dù có đôi lần em rời bỏ cái tự tôn về tình yêu của người con gái thì em cũng muốn nói vào mặt anh rằng: “Em sẽ xách dép vào bước ra khỏi cuộc đời anh”.

Đi trần trụi bằng đôi chân này, giẫm đạp lên tất cả những thứ chúng ta từng cùng nhau tôn sùng, cho dù có xước máu thì cũng để nói với em rằng: “Khi tình yêu là trọn vẹn đau khổ thì chúng ta sẽ đổi lại được một đôi chân cứng cáp hơn.”

Hết là hết

Người ta viết nhiều về tình yêu vì nó là thứ ngọt ngào nhất nhưng cũng tàn nhẫn nhất. Và nếu tình yêu đi song hành với thời gian thì nó chỉ có một là đậm sâu hơn, hai là nhạt nhòa dần. Chứ nó chẳng lường chừng khó đoán.

Em có biết về một con đường vui không?

Đó là nơi cả anh lẫn em đều thuộc nằm lòng những hàng cây, biết đến khúc quanh nào sẽ là ổ gà. Nơi em ngồi sát vào anh, vòng tay ôm chặt như chưa bao giờ là đủ.

Em có biết về một con đường không còn vui?

Là tất cả những thứ cũ kỹ đó nhưng em ngồi rất xa anh, em để mặc cho khoảng trống vô tình ấy cắt nát từng suy nghĩ của anh, còn em nghĩ gì anh cũng chẳng rõ!

Em có biết về một bàn tay vui không?

Đó là bàn tay em luôn muốn nắm lấy tay anh, kể cả trong lúc ngủ chúng ta vẫn rất thích nắm tay nhau. Để xiết anh lại trong lòng em thêm chút nữa.

Em có biết về một bàn tay không còn vui?

Là tất cả những thứ cũ kỹ đó nhưng cả ngày hôm nay em đã chẳng biết tay anh có một vết cắt rất đau do va vào cửa lúc sáng. À, vì em có nắm tay anh đâu mà biết.

Em có biết về một câu chuyện vui không?

Đó là một câu chuyện chẳng thực sự vui, nhưng anh luôn thấy trong mắt em ánh lên sự rạng rỡ. Với em nghe thấy giọng anh nói mỗi ngày đã là một sự tồn tại vĩ đại.

Em có biết về một câu chuyện không còn vui?

Là dù anh có cố gắng cách mấy cũng chẳng thể mang về lại nụ cười trên gương mặt em. Những điều cũ hóa ra ngớ ngẩn, anh hóa ra lẩn thẩn.

Vậy có phải là tình yêu sẽ bắt đầu nhạt màu khi một trong hai người ngừng cố gắng?

Vậy có phải là tình yêu của mỗi người đều có thời hạn riêng?

Làm gì cũng dừng nên miễn cưỡng – yêu cũng vậy. Hết là hết.

Về nhà ăn cơm

Mẹ đợi cơm con đấy, có biết không?

Canh cải bắp, thịt kho mà con thích.

Con vội vã ghé về trong mưa gió.

Vội vã đi nên chẳng thấy mẹ chờ.

Mẹ đợi cơm con đấy, có biết không?

Ngần ấy chiều hần vô vàn nhẫn nại.

Cơm canh nóng không bao giờ ăn trước.

Vì đợi con nên mẹ cứ ngóng chờ.

Mẹ đợi cơm con đấy, có biết không?

Nấu mười hôm chắc con ăn vài bữa.

Con bận rộn bạn bè, rồi công việc.

Ấy thế mà, mẹ vẫn đợi đấy thôi.

Con nhìn em, cuộc đời mẹ quá nửa.

Chẳng ở mãi để ngồi đợi cơm con.

Khi con nhớ gia đình – nơi chờ đợi.

Hãy quay về với mẹ cùng ăn cơm.

Thương mẹ quá – ngày nào cũng mòn mỏi chờ cơm mình. Mình thì vừa ở công ty về vứt cái ba lô lại vác cái máy tính đi làm. Cứ tầm 4h mẹ sẽ nhắn tin rằng hôm nay cơm ngon lắm, con về ăn nhé hoặc mẹ sẽ kể thực đơn của bữa tối rất mời gọi để mong mình về.

Hôm nào ăn cơm nhà, mẹ cũng ngồi nhìn mình ăn trong niềm hạnh phúc vô tận. Mẹ hay bảo rằng: “Con làm gì cũng được, đi với ai cũng được, chỉ cần về ăn cơm mẹ nấu là mẹ vui rồi.”

Cơm mẹ là cơm ngọt ngào.

Cơm mẹ là cơm ấu thơ.

Vì mẹ chan hạnh phúc vào từng bữa cơm để con lớn lên vẹn tròn.

Mỗi chúng ta, ngày qua sẽ có càng ít dần những bữa cơm mẹ nấu vì mẹ không ở mãi nơi đây.

Ngẫm nghĩ xem, có phải dù đi năm châu bốn bể, ăn biết bao nhiêu cao lương mỹ vị, thế mà hỏi thích món gì nhất ai cũng trả lời: “Cơm mẹ nấu.”

Vậy thì những đứa con ơi – hãy về nhà ăn cơm. Nơi mẹ vẫn luôn chờ.

Mình – hứa sẽ cơm nhà đều đặn hơn!

Người ta hơn nhau ở sự sinh tồn

Tôi đã nghĩ như thế khi tôi gặp một cậu bé mới chỉ có vài tháng tuổi, cậu có một khối u ở não bẩm sinh và các bác sĩ tại Việt Nam đều đã lắc đầu.

Bố mẹ cậu thì dường như vẫn có một niềm tin to lớn vào phép màu nên đã ôm con ra nước ngoài điều trị.

Tôi chẳng rõ phép màu nó hình thù thế nào, màu sắc ra sao chỉ biết là dường như nó có tồn tại với những người không từ bỏ.

Rồi cậu vẫn mở mắt rất to để nhìn bố mẹ mình và thế giới xung quanh.

Rồi cậu vẫn vẫy vẫy cái bàn tay bé xíu của mình một cách cứng cỏi.

Rồi cậu cười – nụ cười của sự đấu tranh để sinh tồn – nụ cười cảm ơn bậc sinh thành ra cậu, yêu thương cậu dù niềm hy vọng dành lấy sự sống là rất nhỏ nhoi.

Tôi chợt thấy hổ thẹn vô cùng, khi đôi lần tôi đã muốn từ bỏ cuộc sống này vì những vấp ngã trong cuộc sống, vì những nỗi đau tôi không thể gánh lấy.

Khi cái bàn tay nhỏ xíu kia nắm lấy ngón tay tôi thì tôi biết dù chúng ta là ai đi nữa thì có chăng chúng ta chỉ hơn nhau về sự sinh tồn. Còn sống – là còn tất cả.

Một bài học to lớn mà tôi lại học được từ một cậu bé còn chưa biết nói, cậu cứ dững cằm ở đó, đấu tranh vì sự sống của mình từng ngày từng ngày một.

Quả thật là hạnh phúc khi mỗi sáng thức dậy vẫn thấy mình vẫn còn có thêm một ngày để sống.

Đúng rồi! Người ta hơn nhau ở sự sinh tồn thôi. Thứ mẹ cần

Mẹ đặt một bức thư viết không – vội vào túi áo sơ mi trắng của con trai vào một sáng mùa thu đầy gió. Khi hơi thở sang mùa thôi thúc những yêu thương đặc quánh lại.

“Gửi con trai,

Có lẽ mẹ đã viết những dòng này rất chậm, rất điềm tĩnh và rất nhẹ nhàng.

Vậy là con bên mẹ đã 23 năm trời có lẽ, nhìn con lớn lên từng ngày là một điều kì diệu thượng đế đã ưu ái dành cho riêng mẹ.

Con đường con đi ngày càng dần xa mẹ hơn, con bước về nơi con muốn thuộc về, con trở thành người con luôn mong ước, yêu một người con cho là hạnh phúc.

Mẹ sinh con ra, ôm con rất chặt nhưng sẽ chẳng mãi mãi vừa vặn. Đó là lúc mẹ biết con cần thêm một vòng tay khác.

Mẹ sinh con ra, con tựa vai mẹ qua rất dài những tháng năm nhưng sẽ chẳng mãi mãi vẹn tròn. Đó là lúc mẹ biết con cần thêm một bờ vai khác.

Mẹ sinh con ra, yêu thương con quá đổi những bình yên nhưng sẽ chẳng mãi mãi đông đầy. Đó là lúc mẹ biết con cần thêm một yêu thương khác.

Mẹ sinh con ra, đi với con quãng đường tuyệt vời nhất cuộc đời mẹ nhưng sẽ chẳng mãi mãi về phía xa. Đó là lúc mẹ biết con cần thêm một con đường khác.

Lòng mẹ đã từng nhói đau khi người con yêu thương và dẫn về với mẹ... không phải là một cô gái. Mẹ không sợ những lời bàn tán về mẹ, mẹ lo những thiệt thòi về con.

Nhưng con ạ, con cần rất nhiều thứ để trở thành một chàng trai toàn vẹn.

Con cần rất nhiều thứ để vững chãi bước qua những đón đau.

Con cần rất nhiều thứ để vững chãi bước qua những đón đau.

Con cần rất nhiều thứ để thực sự hiểu tận tường về yêu thương.

Còn mẹ...

Mẹ đã cho con cuộc đời này. Mẹ chỉ cần con hạnh phúc.

Mẹ luôn thương con.

Mẹ."

Điều vô hình

Thật ra không có nhau cũng được, điều quan trọng nhất là sau tất cả chúng ta vẫn thương nhau.

Tình thương nó kì lạ lắm em ạ, chỉ cần nó có tồn tại thì dù gần hay xa, dù sở hữu hay không sở hữu, dù đau khổ hay hạnh phúc, em sẽ vẫn được giữ rất bình yên giữa bộn bề những xuôi ngược.

Yêu đủ Biết vừa

Có thể nói một trong những điều ngu ngốc nhất chúng ta từng làm là: Xem tin nhắn trong điện thoại của người yêu.

Có thể các bạn tắc lưỡi bảo tôi vô lí vì yêu nhau phải tin tưởng nhau, phải chia sẻ tất cả mọi chuyện với nhau. Điều ấy, trong tình yêu của cá nhân tôi thì hoàn toàn sai.

Quan niệm của tôi là, ai cũng cần cho riêng mình một chỗ trống nhất định sau những gần sát của tình yêu.

Chúng ta nên giữ cho riêng chúng ta những bí mật. Chúng ta nên tôn trọng những bí mật của người khác.

Phạm ở đời, thứ gì chúng ta không có được trọn vẹn thì luôn trong trạng thái ham muốn, mê mẩn. Còn cái gì nắm trọn trong tay thì có còn gì để mà chinh phục, khám phá.

Đừng mong một người suốt đời sống chung thủy với tình yêu của chúng ta. Hãy mong rằng dù có muôn vàn tình yêu đi chăng nữa, họ vẫn sẽ trở về bên chúng ta.

Xem tin nhắn, lục lọi email và đời tư của người yêu là tự hại mình, hại người. Tự mang thứ nỗi đau tàn nhẫn nhất tắng thẳng vào mặt mình.

Sống trọn vẹn với thứ mình có, đừng phán xét, đừng trách móc, đừng đổ thừa. Học cách chịu trách nhiệm với những thứ tồi tệ nhất,

Cái nào của mình là của mình. Còn không phải của mình thì là của người khác. Đừng lấn tẩn, rách việc.

Tình yêu là do chúng ta chọn lựa.

Thế nên, yêu đủ - biết vừa.

7. Chương 7

Sau một tình yêu

Một trong những giai đoạn khó khăn nhất của mỗi chúng ta là: đứng dậy sau một tình yêu.

1. Nó là thứ cảm giác tồi tệ vô cùng cực. Đứng xiêu điều bằng chính đôi chân của chúng ta mà cảm giác vũ trụ này vừa nổ tung cách đây ít phút.
2. Những lần suy nghĩ của những điều tươi đẹp ngày nào nay trả về nguyên xi nhưng lại bao bọc bằng tên gọi mới: kỉ niệm.
3. Nỗi thất vọng thường trực và câu nói: “không bao giờ yêu nữa “ hoặc “Single đi cho khỏe” luôn ngự trị trên đầu môi, trong từng câu chuyện kể. Nhưng đó chỉ là nguy hiểm trong thời gian đầu khổ.
4. Chúng ta sẽ nếm trải cái cảm giác như thế cả ngân hà bao la này kiên quyết quay lưng với chúng ta và niềm tin bị đánh cắp hết sạch.
5. Vài ba lần chúng ta thoáng nghĩ về cái chết.
6. Cố làm mọi thứ để có lại ngày hôm qua.
7. Có hai trạng thái khóc: khóc ồ ạt khi nghĩ rằng tất cả kết thúc và khóc lặng sau khi tự nhủ với bản thân phải vượt qua bằng được dù đau đớn tột cùng.
8. Thích được ở một mình vì càng đi với đông bạn bè càng thấy mình cô đơn.
9. Nghe lại những bài hát cũ cốt tra tấn bản thân thật dã man để ghi nhớ nỗi đau này.
10. Tìm một số loại bia rượu như kiểu trong phim để quên đi nhưng phim ảnh là dối lừa. Uống đi, càng uống càng tỉnh. Mà tỉnh trong cái đau, thế mới càng đau.
11. Luôn muốn nhìn thấy những người khác tan vỡ cho nó đồng cảnh ngộ.
12. Tự thấy nguy cơ ế của bản thân tăng vọt.
13. Máu nghệ sĩ dâng trào khi bình thường nửa câu thơ làm không xong mà sau khi thất tình thì xuất bản cả sách (tui không có nói tui đâu ha).
14. Ngủ không yên giấc, ăn không ngon miệng vì mắt và miệng cũng như các bộ phận không liên quan khác đều nặng như đeo đá.
15. Muốn bê đại đứa nào ngoài đường về yêu vì không thể chịu được cái cảm giác một mình hoặc chỉ để cho người kia tức chơi. Mà đừng đại, người ta cũng chẳng tức đâu, cùng lắm là khó chịu chút chút vậy thôi, phương pháp này không thể lôi kéo người xưa quay về.
16. Không có nhu cầu nghe chuyện cổ tích về mấy nhân vật công chúa hoàng tử đã giàu còn hạnh phúc với nhau suốt đời.
17. Nghe bất kì thể loại nhạc nào cũng thấy y như viết về mình, viết ỉn. Người thất tình nghe nhạc sâu sắc lắm, chứ cũng bài đó bình thường có bỏ nghe mặt cứ nhơn nhơn.

Phân tích sâu sắc những biểu hiện trên, chúng ta có thể thấy rằng hầu hết khi yêu chúng ta không để lại gì cho bản thân cả. Yêu thật thiết, yêu chân thành là điều tuyệt vời nhưng yêu cạn kiệt sẽ dẫn đến sự sụp đổ hoàn toàn khi tình yêu không còn.

Khi yêu hãy cho nhiều, nhưng đừng cho hết.

Khóc (2)

Tôi khóc – cho những điều buồn bã.
Như cách xa hay hẹn mà chẳng về.
Thêu đau xót đan sâu tư lên mắt.
Khóc rồi thôi tôi chẳng khóc suốt đời.
Tôi khóc – khi ngày tàn đêm xuống.
Ánh hoàng hôn sao cứ gượng cuối chiều.
Vài người đến vài người đi thẳng thốt
Nhói lòng tôi, nhói đến hết đêm này.
Tôi khóc – vì vài điều vội bỏ.
Khoét vụn nguyên nên tôi chẳng mang về.
Thì đâu đó trong cuộc đời rộng lối.
Nắm rồi buông ai biết được chữ ngờ.
Tôi cười lớn – ngày anh quay bước.
Vì niềm đau đã chết lặng bao giờ.
Giọt nước mắt chẳng che tôi yếu đuối.
Cười là mong anh hạnh phúc suốt đời.

Tình người

Đó là một người đàn ông khoảng 50 gầy gơ xương, ốm yếu hẳn rõ trong từng bước đi. Vai mang một cái túi rõ to, giọng nói yếu ớt, tay cầm tờ chứng minh và giấy khám bệnh của bệnh viện.

“Con tôi nó mắc bệnh nằm chờ chết, giúp tôi với!”

Câu nói ngắn gọn, rơi tõm vào không gian ồn ào của một buổi tối náo nhiệt hệ như lời cầu xin cuối cùng của một tử tù trước khi ra pháp trường.

Tôi móc trong túi ra vài chục nghìn đưa ông ta, rồi đi.

Trong lòng tôi bộn bề đủ thứ, chẳng biết vài chục bạc của tôi có phần nào giúp được ai đó không.

Đó là một thằng bé tầm 6 tuổi, nó có nụ cười trong veo như ánh nắng, quần lửng, áo thun, mặt mày hớn hở chạy vào mời tôi mua vé số.

Tôi nhìn thằng bé rồi xua tay không mua.

Thằng bé cúi đầu chào rồi mỉm cười. Tôi thấy thằng bé đến là thương, khi đêm đã khuya ngoảnh mà vẫn khư khư trong tay xấp vé số còn nguyên.

Tôi với gọi nó lại mua một tờ, nó đưa tờ vé số cho tôi bằng hai tay, cầm tiền bỏ vào túi quần mà gương mặt chẳng có lấy một vết nhăn.

Nó chạy ra ngoài thì đã có hai người phụ nữ đứng chờ sẵn.

Đó là một thanh niên ngoài 20, đi chân đất, ôm nhách, ốm đến độ hai hốc mắt lộ rõ. Anh ta dắt một chiếc xe máy cà tàng bó thép chẳng chặt, đi run run đến gần tôi.

“Cho em xin 10 ngàn đồ xăng để đi tiếp.”

Giữa cái nắng trưa gay gắt của Sài Gòn đổ xuống đầu, cái khô rát của những dòng xe vô tình ngoài kia, tôi sờ túi lấy đưa anh ta 10 ngàn.

Anh ta cúi đầu cảm ơn.

Tôi vừa lên ga đi khỏi thì bất giác nhận ra chắc anh ta không đổ xăng.

Đó là một cụ già ngoài 70, chân đi không vững, chống một cây gậy cũ kỹ cùng bộ đồ nhàu nát.

Cụ mời vé số và hầu hết tất cả mọi người được mời đều mua. Họ nhìn ái ngại cho ông cụ với cái tuổi đáng cha đáng ông mà vẫn phải tự mình mưu sinh. Rồi hầu như là họ cho nhiều hơn mua.

Ông cụ cộc cách chống gậy đi xuống nặng nề những bậc thang, vừa ra đến ngoài thì có một chị đẩy xe lăn đến.

Ông cụ vừa ngồi vào xe lăn thì chị ta đã giắt xấp vé số và tiền để đếm.

Bóng dáng hai người đó khuất hẳn, tôi nuốt muống kem cuối cùng mà lạnh buốt cả tim.

Có thể rằng tất cả họ đều lừa tôi. Nhưng tôi thà bị lừa còn hơn làm ngơ vì những giây phút mọi thứ nó chỉ còn là tình người với nhau. Khó nói lắm, đó cũng là cách để họ mưu sinh và họ luôn thắng tôi ở những cuộc chơi về tình người.

8. Chương 8

Anh ấy hứa sẽ đợi tôi đâu đó

Tôi không rõ về con đường nhưng tôi mang lời hứa đi theo.

Rồi vài năm tháng đầu tiên cũng qua, tôi vẫn chưa thấy anh ấy trở lại, lời hứa cũng rơi rớt phân nửa.

Rồi vài năm tháng tiếp theo cũng qua, tôi không thấy tiếng động của bước chân vội vã, tôi chỉ biết anh ấy vẫn tồn tại đâu đó dưới bầu trời này – hạnh phúc. Lời hứa đã vơi gần hết.

Tôi chờ anh ấy dài hơn những năm tháng nhạt màu phía trước. Khi tôi đã tự nói với mình rằng anh ấy mãi mãi không quay về. Lời hứa giờ đây chỉ còn là tiềm thức trong tôi.

Anh ấy là người dừng tôi thương nhất cuộc đời tôi. Vì đôi lần tôi đã khóc òn ào chẳng còn nghe tiếng mình khi đứng nhìn anh ấy hạnh phúc. Vì đôi lần tôi đã quay về sát bên anh để chắc với bản thân anh ấy vẫn ổn. Vì đôi lần tôi đau đớn đến chết với cái suy nghĩ sẽ mãi mãi anh ấy mãi mãi.

Anh ấy không thất hứa.

Anh ấy đã đợi tôi.

Nhưng là trong quá khứ. Khi tôi đổi khác. Anh ấy đổi khác. Chỉ có chúng tôi khi xưa là vẫn vậy.

Thế mà tôi mất rất nhiều năm tháng tìm kiếm anh ấy.

Quá khứ ư? Tôi thốt lên:

“VẬY bao giờ mới đến hôm qua?”

Đã từng

Đã từng có một người khiến bạn muốn quay lưng với thế giới và cùng trốn chạy đến nơi vô định nào đó trong ngân hà bao la này, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn tin vào định mệnh, tin rằng người ta đến với nhau không phân biệt màu da, ngôn ngữ, giới tính. Bạn chỉ gọi điều đó tựa hồ như tình yêu, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn nhận thức rất rõ về sự ngắn ngủi của cuộc sống này. Về những thứ được mất rất mong manh và nhắm mắt có nhau là điều tuyệt vời nhất, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn thấy thật vĩ đại khi có mặt trên cõi đời này, được nếm trải yêu thương và cho đi yêu thương, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn khóc cười như trong cổ tích, rồi những điều ngỡ là hư cấu lại hẳn hiện rõ ràng ngay nơi hiện tại, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn bật khóc ở cái chạm đầu tiên và bạn đã tin vào điều mãi mãi, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn cho rằng chờ đợi là hạnh phúc, rồi nơi cuối đường chưa từng là nỗi thất vọng, đúng không?

Đã từng có một người khiến bạn nghĩ rằng sẽ không có người thứ hai cho bạn đầy đủ những buồn vui ấy lần nữa, đúng không?

Ai cũng đã từng có một người khiến chúng ta như thể sống một cuộc đời khác, sống một khoảnh khắc khác. Tôi cũng thế, người ấy tôi lưu trong điện thoại là “Đã Từng”. Còn đã từng ra sao, tôi xin lưu cho riêng tôi vậy.

“Đã từng” là một từ chỉ quá khứ rất đau vì nó có thể chẳng có thêm lần nữa.

Ai bảo kỉ niệm là hạnh phúc, rằng chỉ cần giữ những kỉ niệm đẹp là đủ cho những năm tháng về sau. Họ dối lòng cả đấy, họ cất nỗi đau đi rồi, vờ cười để đẹp lòng hiện tại thôi chứ làm sao có được nụ cười trong những lần bước đi.

Đôi khi tôi dừng lại giữa bộn bề cuộc sống, ngược mặt lên trời, đưa tay vuốt mắt vẫn nhòe nước mắt thôi... ôi, tôi đã từng...

Tôi đã mất quá nhiều để có lại một ít

Nhưng nếu cuộc đời là những lựa chọn tôi sẽ mong nhiều vào duyên phận và không hối hận với những điều tôi đã làm.

Chúng ta sống với gia đình, bạn bè, công việc, tình yêu là những thứ quan trọng nhưng hiếm có ai được hết.

Cuộc sống của tôi cũng vậy, đôi khi tôi phải buông cái này để giữ lấy cái kia. Tôi không thể giải thích cho từng người về những nỗi đau ấy của tôi và có những lúc tôi đặt lòng mình giải thích thì lời nói cứ như thể rơi tôm vào khoảng không vô định, tan mất.

Tôi đã rất nhiều lần đứng nhìn những người yêu thương quay đi, những ngã rẽ mà đáng ra tôi phải ôm chầm họ lại. Lí trí nào cho tôi, tình cảm nào dành họ?

Một quy luật bất thành văn là nếu đã sống cùng dưới một bầu trời chúng ta sẽ không bao giờ mất nhau, chỉ là có còn nhìn thấy nhau nữa không?

Tôi luôn tự hỏi, với gia đình, bạn bè, người thương của tôi. Bao nhiêu lần nữa trong cuộc đời tôi được nhìn thấy họ, chỉ là nhìn thấy thôi nhé. Tôi chưa từng đòi hỏi đến nụ cười xa xỉ của họ dành cho tôi. Thế đấy, khi buông tay hãy chắc rằng bạn đã đủ can đảm nhận về vô số nỗi đau triền miên.

Nếu có ai đó đã rời bước đi xa tôi. Hãy hạnh phúc nhé, vì có lẽ đó là điều duy nhất tôi đã không thực hiện được.

Còn kỉ niệm, thật may không ai đánh thuế vì thế tôi mang theo suốt đời vậy.

Sống hôm nay

5h sáng tôi đã bị đánh thức bằng tiếng xe cứu hỏa, lơ mơ thức dậy nghĩ trong đầu lại ở đâu có cháy rồi.

8h sáng đi làm, ra đến Đề Thám thì đã thấy vào thẳng Mỹ đen đứng chờ lộn với mấy cô hàng nước, chắc là ăn chia gì đêm qua không đủ đây.

8h30 sáng đến gần công ty thì phát hiện ra quên tiền trong túi quần hôm qua, ôm bụng đói đi làm nhưng việc nhiều quá nên đánh máy thôi cũng đã no lưng bụng.

13h đọc báo thấy người ta giết nhau vì một câu nói hay mấy chục ngàn tiền nợ không trả, mạng sống rẻ bèo.

16h chiều deadline dí chạy không kịp.

17h59 đồng nghiệp báo xăng lên giá.

Nhìn chung nếu cuộc đời nhìn theo chiều hướng bi kịch thì thật là bi kịch. Tôi vẫn hay tự hỏi: “2012 có chết không ta?”

Sẽ có rất nhiều người tự hỏi mình như vậy đúng không?

Vì nếu chết thật thì tại sao giờ này tôi phải dính đến cả mớ hỗn độn phía trên.

Tôi không thể nói trước điều gì cả, thôi thì tôi thấy tốt nhất là phải sống hôm nay cái đã.

Khi tình yêu phải cố gắng một.

Thì tình bạn phải cố gắng đến mười.

Tôi luôn nghĩ việc giữ một người bạn khó hơn rất nhiều so với yêu một người.

Dù việc nếu bạn hay người yêu cắt bước ra đi thì nỗi đau cũng chẳng thể so sánh về độ sâu hoắm và dai dẳng.

Với tôi, bạn bè là những người anh em chúng ta có quyền được lựa chọn cho riêng mình.

Chúng ta chắc hẳn luôn thích những buổi tối la cà ăn uống cùng đám bạn thân.

Chúng ta chắc hẳn luôn thích những sự nổi loạn tập thể với đám bạn thân.

Chúng ta chắc hẳn luôn thích đi du lịch với đám bạn thân.

Chắc ta chắc hẳn luôn thích làm những điều bất ngờ cho bạn bè.

Chúng ta cơ bản được tạo hóa ban tặng một trái tim không quá rộng nhưng đủ cho vài đứa bạn thân.

Tự hỏi mình đi, có phải chỉ cần cái ôm của đứa bạn thân, mọi chuyện tồi tệ ít nhất cũng sẽ vơi đi rất nhiều.

Tự hỏi mình đi, có phải đôi khi chẳng giúp được gì, nhưng chỉ cần một người lắng nghe, chúng ta sẽ vững lòng hơn.

Tự hỏi mình đi, có phải sau những cãi vã, nếu thật lòng nghĩ về nhau, chúng ta sẽ dẹp bỏ tự tôn để một vài người có thể trở về.

Bạn bè mang một ý nghĩa kì lạ cho bất cứ ai trong chúng ta, những buồn vui, khó khăn, thành đạt trong cuộc sống. Nếu chỉ đứng một mình thì có gì để hân hoan.

Có thể tôi đã đánh mất một số những người anh em do chính tôi chọn lựa, nhưng tình bạn có khác gì tình yêu. Nó cần cái duyên để ở bên nhau. Tôi sẽ xuôi lòng để họ ra đi vì hai lý do: Tôi cần giữ nguyên vẹn kỉ niệm đẹp đẽ của chúng tôi và tôi tin họ sẽ quay về.

Chẳng ai trong chúng ta thay đổi

Tối qua nửa đêm thì tôi bị chảy máu cam, thế là tôi thao thức đến hết phần còn lại của đêm. Thương thì chỉ khi căng thẳng lắm tôi mới chảy máu cam, tôi bắt đầu cố phân tích các mối quan hệ xung quanh – nguyên nhân gây ra cơ sự này. Chúng ta có ít nhất một lần trong đời trách một người rất yêu thương rằng: họ đã thay đổi.

Khi sự đồng cảm phai màu, các thói quen bắt đầu tách rời, họ không lắng nghe và bản thân chúng ta cũng thế, khi lí do trở thành cái tôi của mỗi người, chúng ta sẽ tin rằng họ thay đổi.

Đã từng rất thân, đã từng rất thương, đã từng nghĩ mình là người thật may mắn khi gặp được họ giữa dòng đời này.

Đã từng tin vì họ mình có thể hy sinh đi nhiều.

Đã từng ôm nhau đến bật khóc, nắm tay chạy qua những cơn mưa.

Đã từng là lời hứa của người còn lại.

Đã từng đẩy lùi cả thế giới bằng sức mạnh của hai con người.

Và bây giờ họ thay đổi, họ không còn là cá thể tuyệt vời trong lòng chúng ta, họ suy nghĩ khác, nhìn khác, lập luận khác và hành xử khác. Họ bỗng chĩa vào lòng chúng ta một vết dài sâu hoắm.

Rồi đâu đó không lâu, tay chúng ta run lên vì những điều quá mới mẻ của họ, chúng ta sẽ buông.

Hoặc họ cũng sẽ tự đi.

Một cuộc đời, điều hiển nhiên là chúng ta sẽ đi qua nhiều người, đến nhiều nơi và làm nhiều việc. Những thứ đó đều mang tính chất rất khác nhau thế nên đôi khi chúng ta phải thích nghi và dung hòa lại mọi thứ.

Từ đó dẫn đến chúng ta sẽ phải xa bớt các thói quen cũ, công việc quá bận rộn cũng là lý do khiến các mối quan hệ nhạt dần.

Càng lớn, càng va chạm, con người ta sẽ càng nhìn sự việc theo các góc cạnh khác nhau.

Nhưng tất cả những thứ đó có chăng chỉ là lớp vỏ bọc ngoài hình thành theo thời gian để cá nhân mỗi người có thể tự bảo vệ cuộc sống riêng của mình. Vỏ bọc có thể dày, có thể mỏng. Nếu vỏ bọc dày quá, đồng nghĩa với việc mọi người sẽ nghĩ bạn thay đổi, thế thôi.

Bản chất sâu bên trong mỗi con người vẫn luôn tồn tại song hành với lớp vỏ đó. Chúng ta chưa bao giờ thay đổi cả.

Thế nên, nếu tình thương đủ lớn để phá lớp vỏ bọc của người khác – hãy nhẫn nại.

Thế nên, sau khi đóng đêm, nghĩ rằng chúng ta vẫn muốn có ai đó trong cuộc đời – hãy trút bỏ bớt.

9. Chương 9

Em có sẵn sàng đau khổ?

Anh không cần em băng qua cả đại dương bao la kia để đến với anh.

Anh không cần em vượt muôn trùng những ngọn núi không tên để đến với anh.

Anh không cần em nhìn lên bầu trời và hứa với toàn thể những vì sao đang sáng kia là sẽ yêu anh trọn đời.

Anh chỉ muốn hỏi em rằng: em có sẵn sàng đau khổ?

Nếu là vì để yêu anh, em có đủ can đảm để vượt qua những điều tiếng xót xa?

Nếu là vì để yêu anh, em có gồng mình nắm lấy tay anh cả những khi anh quay lưng về phía em?

Nếu là vì để yêu anh, em có ôm ghì lấy anh ở những cung bậc thăng trầm trong cuộc sống này?

Nếu là vì để yêu anh, em có rời bỏ tự tôn của chính bản thân em và chỉ thuộc duy nhất về anh?

Nếu là vì để yêu anh, em có hứa là dù trong giây phút chán ghét anh nhất em cũng chỉ nhắm mắt chứ không buông tay anh?

Người ta nói, có những tháng ngày u tối tột cùng đến mức nỗi đau cũng để lại dấu vân tay.

Vậy nếu là vì để yêu anh, em có sẵn sàng đau khổ?

Khi tất cả những thứ về anh quả thật không đơn giản cho cuộc sống của em.

Khi anh ôm thật nhiều thứ mà thậm chí em còn không biết tên.

Khi sẽ chẳng mấy người mỉm cười trên con đường chúng ta bước qua.

Khi thiệt thòi sẽ luôn dành phần em.

Nhưng nếu là vì để yêu anh, em có sẵn sàng đau khổ?

Anh sẽ không có thật nhiều cho em.

Anh có thể sẽ chẳng ngọt ngào như những mối tình em vừa dừng chân.

Anh có thể sẽ chẳng lắng lo cho em đủ nhiều như những bờ vai em từng ngả.

Anh có thể sẽ chẳng vĩ đại như những tượng đài tình yêu trong tim em.

Anh chỉ có hiện tại này cho em, thế thôi.

Và khi em đã đọc được đến dòng này mà tim vẫn loạn nhịp vì anh, thì hãy cứ bước về phía anh nhé.

Đường về nhà

Khi chúng ta phải rời xa nơi thân quen thì có lẽ điều chúng ta nhớ nhiều nhất sẽ là đường về nhà.

Nơi tôi sống ngày xưa ở Singapore cách trung tâm thành phố khoảng 15km. Tôi thường đi học bằng xe bus hoặc tàu điện ngầm.

Tôi chán ghét những chuyến đi dài vô tận mà đôi khi quá mệt tôi ngủ quên đến trạm cuối.

Tháng ngày cô đơn và nhớ nhà tôi luôn thấy mình lọt thỏm trong những chuyến bus đông người, Sự lạc lõng đeo bám tôi qua khung cửa sổ những chuyến xe.

Khi ở ngoài kia đường cao tốc hun hút.

Khi ở ngoài kia thành phố phồn thịnh lên những ánh đèn rực rỡ.

Khi ở ngoài kia những chiếc xe sang trọng lao đi – chẳng ai là người thân.

Tôi sống như một thứ cây cỏ nhỏ xíu vùng vẫy trụ lại giữa bạt ngàn cơn gió.

Và tôi đã tìm cách tự đánh dấu con đường về nhà. Đó là hai trụ phát sóng của Singtel, tôi lấy đó làm mốc, cứ đến đây qua thêm một đường cao tốc nữa sẽ đến khu nhà tôi, từ đây con đường về nhà bớt dài, sự cô độc cũng vơi dần trong tôi.

Chẳng còn những đêm về khuya mà tủi thân đứng khóc ở trạm xe bus nữa.

Cuộc sống sẽ đập đổ chúng ta đôi lần nhưng không quên dang đôi tay vô hình giúp đỡ chúng ta nhận ra giá trị của từng nỗi đau, chúng ta lớn hơn, mạnh mẽ và tự hào về cuộc sống của mình.

Bây giờ có dịp trở lại Singapore, tôi đều tìm về con đường cao tốc năm xưa, nơi cột phát sóng Singtel nằm sừng sững để thấy lòng tôi ấm lại vì những năm tháng đã qua đi. Tôi là một đứa trẻ hạnh phúc

Tôi không rõ những đứa trẻ sống ở vùng nhiệt đới như tôi có tin vào ông già Noel không? Giáng sinh có mang ý nghĩa nào không?

Khi mà chẳng bao giờ tôi được chạm vào tuyết, tất cả khao khát từ lúc còn bé khi được ném mình vào đồng tuyết trắng xóa trước nhà hay đeo găng tay để cùng đám bạn nặn những chú người tuyết ngộ nghĩnh thì chỉ là tôi đưa đầu vào tủ lạnh để thấy hơi nước đá phả xuống rồi tưởng tượng xung quanh mình đang được bao phủ bởi tuyết trắng, thì chỉ là mua một viên đá bào 3 ngàn đồng để được người ta nặn ột con rùa hay con gà bằng nước đá rồi đổ si rô đủ màu lên ăn.

Với tôi thì tuyết là cổ tích – một thứ rất đẹp nhưng không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của tôi.

Thế nên đã hơn một lần tôi từng ước được trở thành đứa trẻ của vùng ôn đới. Nơi khí hậu se lạnh vào cuối năm, nơi có mùa đông, nơi tôi được nhìn thấy tuyết và Giáng sinh mang một ý nghĩa trọn vẹn hơn.

Thế rồi những năm tháng dài lớn lên, tôi lại yêu tha thiết Giáng sinh của những đứa trẻ vùng nhiệt đới, khi ngoài trời không khí vẫn nóng bức, khi bữa tối của chúng tôi không phải là những con gà tây béo ngậy và ngay khi chúng tôi cũng chẳng phải để một chiếc vỏ dâu đỏ rồi chờ ông già Noel chui từ ống khói xuống đưa quà.

Giáng sinh của chúng tôi vẫn rất trọn vẹn khi chúng tôi ngồi bên nhau, kể về những câu chuyện của cả một năm qua đi, kể về niềm vui, nỗi buồn, chúng tôi vẫn nắm lấy tay nhau hay cho đi những cái ôm rất ấm.

Trẻ con ở đâu cũng thế, mọi người những tưởng chúng thích tuyết hay thích quà, chúng thích Giáng sinh hay thích những bữa ăn ngon.

Không, thật ra điều chúng cần nhất là chúng cần được yêu thương.

Tôi là một đứa trẻ vùng nhiệt đới, tôi trải qua tất cả 24 mùa Giáng sinh nóng bức, nhưng tôi luôn được yêu thương.

Tôi là một đứa trẻ hạnh phúc.

Đàn bà không có 2 cuộc đời để yêu tha thiết cùng 1 người đàn ông

Đàn bà không có 2 cuộc đời để yêu tha thiết cùng 1 người đàn ông.

Thế nên khi yêu, họ yêu bằng tất cả đại khờ.

Niềm tin xa xỉ là thế, họ cũng mang cho không.

Họ mua hạnh phúc bằng chính nỗi đau của mình.

Và khi người đàn ông ấy nhất định bỏ họ ra đi, họ cũng chỉ xin giữ lại một vết thương lòng, rồi thôi!

Đừng trách tình cảm đàn bà khi yêu.

Có trách thì trách hành vi đàn ông khi hết yêu.

Quên một người

Có rất nhiều người hỏi tôi, mất bao lâu để quên một người?

Cũng còn tùy, một vài ngày, một vài tháng, một vài năm hay một đời gì đó.

Việc quên một người để tránh đau khổ tuyệt đối không được giao phó cho số phận, vì số phận luôn đồng lõa với những xót xa.

Việc quên một người cần bản lĩnh kiên cường, cần biết cách thương bản thân mình trên hết, cần nhắm mắt và cả buông tay.

Việc quên một người không thể thực hiện trong một sáng một chiều, chúng ta cần từ bỏ những thói quen, học cách đi về một mình và sống vững chãi cùng cô đơn.

Việc quên một người là nỗi đau thống thiết nhất mà tuyệt nhiên chúng ta phải một mình chịu đựng, nó âm ỉ và mất mát từ sâu tận đáy tim.

Tôi đã từng xóa toàn bộ danh bạ điện thoại của tất cả bạn bè chung, dọn đến một đất nước khác – nơi thật xa người tôi muốn quên, đóng gói tất cả những kỉ vật vào nhà kho của một người bạn thân rồi cầm vé máy bay ra phi trường, cố dần lòng để không nghe cuộc điện thoại cuối cùng vì tôi biết bất kỳ điều gì thuộc về người ấy đều có khả năng chùn chân tôi bước, thế rồi thấm thoát đã 3 năm.

Tôi vẫn chẳng quên người ta – nhưng rõ ràng có phai nhạt. Tôi đã không nhớ rõ tôi khóc bao nhiêu lần trong những đêm lặng gió.

Tôi đã không nhớ rõ khói thuốc làm cay mắt tôi hay những cái vỗ chẳng thể hàn gắn những tổn thương.

Tôi đã không nhớ rõ tôi được hôn như thế nào và tôi đã mỉm cười hay ôm người ấy vào lòng.

Tôi đã không nhớ rõ về tất cả những kỉ niệm, tôi chỉ biết tôi đã từng yêu rất nhiều. Người ấy ra đi, tôi đã từng khóc rất nhiều, thế tôi... Những thứ còn lại đều mờ nhạt.

Quên một người – đôi khi là để cứu rỗi chính bản thân và những tình yêu kế tiếp.

Quên một người quả thật không dễ nhưng yêu một người đã quên mình chẳng phải là khó hơn rất nhiều?

Người đáng thương nhất

Người đáng thương nhất trong tình yêu đơn phương là: Người phụ nữ tốt.

Chính vì quá tốt nên cô ta sẽ chẳng có lấy thủ đoạn gì để giành người yêu thương và tất cả những điều cô ta sẽ làm là gom hết khổ đau vào lòng rồi cầu mong người khác hạnh phúc.

Người cô đơn nhất trong tình yêu là: Người có nhiều người yêu.

Khi nỗi nhớ bị san sẻ, yêu thương vỡ vụn chia thành nhiều phần, nước mắt tự lau, đi về một mình thì màn đêm buông xuống, đóng cánh cửa phòng lại đúng thật là chỉ có ta công lấy bóng ta.

Người xấu xa nhất trong tình yêu là: Người lừa dối trong tình yêu.

Chúng ta luôn có sự lựa chọn giữa có và không, nắm và buông. Vẫn biết không có gì là mãi mãi nhưng đã yêu thì đừng nên lừa dối.

Người ngu xuẩn nhất trong tình yêu là: Người chấp nhận làm người thứ ba.

Người thứ ba chưa chắc đã là người đến sau, người thứ ba đơn giản chỉ là người không có được tình yêu. Miễn cưỡng làm gì khi lúc nào nước mắt cũng chảy sau, nụ cười mặt đắng và bước chân luôn độc bước.

Người đáng thương nhất trong tình yêu là: Người cố yêu lại một người giống người đã ra đi.

Sự thay thế bằng thể xác sẽ hằn lên nỗi đau vụn vặt khi tình thần không thể đổi. Mỗi người có một số phận riêng, đừng xuề xòa với những bi lụy vì trên đời này chẳng có ai giống hệt ai cả.

Người tệ hại nhất trong tình yêu là: Người không thể bảo vệ được người phụ nữ mình yêu.

Hãy yêu một người ngang bằng thế giới này.

Hãy can đảm để chịu đựng đôi những nỗi đau.

Hãy kiên cường giữ họ cân bằng và hạnh phúc.

Nếu không làm được những điều đó thì chi bằng đừng yêu họ.

Từ bỏ

Từ bỏ một người là điều khó khăn?

Từ bỏ một điều quen thuộc như việc nhìn thấy ánh bình minh mỗi sáng.

Từ bỏ việc được yêu thương hằng ngày khi tiềm thức khắc ghi duy nhất một người.

Từ bỏ những vui buồn chung lối, những câu chuyện không kết thúc.

Từ bỏ hạnh phúc và nỗi đau trong khoảnh khắc đã nghiễm nhiên thuộc về nhau.

Từ bỏ sạch sẽ về một gương mặt, một nụ cười, một bờ vai.

Từ bỏ tàn nhẫn những lần quay về để bước chân run lên bần bật như thể chưa từng đặt dưới mặt đất.

Từ bỏ tro trên thứ tình yêu to lớn bằng cả vũ trụ.

Với riêng anh, việc từ bỏ một người đơn giản như tắt một ngọn đèn đường.

Hàng ngàn ngọn đèn khác vẫn rực sáng, điều anh buông tay bỗng hóa bé nhỏ cùng cực.

Em hiểu.

Em hiểu tường tận sự nhẫn tâm của một người muốn ra đi.

Em chẳng thể làm khác, khi những vùng vắng chỉ giống như một nhát dao sắc nhọn vừa đâm vào quá khứ đẹp để chúng ta từng có.

Hãy tin rằng nơi đây là cuối con đường, số phận chỉ có thế và anh đã từng rất yêu em...

Anh ấy nhất định phải ra đi!

“Có tình yêu nào mà không đại khờ.

Lý trí ngàn đời chưa dành để yêu bao giờ.

Có tình yêu nào mà chưa từng đôi lần bật khóc.

Nước mắt mặn rưới thắm ngày nhạt màu.

Có tình yêu nào mà cao thượng đôi khi là chọn lựa cuối cùng.

Để điều duy nhất có thể mỉm cười là sự tồn tại của một ai khác. Dù biết rằng nỗi đau vẫn sẽ một lần nữa đọng đầy như thế.

Thì có là chỉ khi yêu được một người chân thành.”

Anh ấy bảo rằng chúng tôi đừng kết hôn nữa.

Tôi chẳng buồn lấy một gợn sóng nào cả vì tim tôi như muốn nổ tung tan tành trước mặt anh ấy.

Tôi chưa hiểu vì sao cuộc đời lại chọn cho tôi nỗi đau này khi người tôi yêu thương hơn cả thế giới bỗng đứng vùng vằng ra đi, bỏ lại trong tôi một khoảng trời hoang hoải đau thương.

Anh ấy bảo rằng anh ấy với tôi không còn là tình yêu, anh ấy không thấy sự đam mê chảy trong tim, cũng chẳng thấy sự tha thiết trong nụ cười. Chúng tôi chẳng thương cãi vã, mọi thứ quá bình yên nên với anh ấy tôi chỉ là một thói quen lâu ngày cũng chán.

Tôi nuốt nước mắt vào trong hiểu rằng tôi mất anh ấy vì những điều tốt đẹp.

Tôi vốn dĩ không cần cuộc hôn nhân này để mãi mãi được ở bên anh ấy.

Tôi vốn dĩ không cần cuộc hôn nhân này để trói buộc trái tim hay loạn nhịp của anh ấy.

Tôi vốn dĩ không cần cuộc hôn nhân này để bao nhiêu cô gái ngoài kia trầm trồ ghen tị.

Phụ nữ như tôi – chẳng phải chỉ cần một người đàn ông thực sự yêu thương mình thôi sao?

Và đến khi sự hiện diện của tôi trong cuộc sống này đã không còn khiến anh ấy hạnh phúc thì chi bằng tôi cứ khóc thật đốn đau rồi ra đi trước khi anh ấy kịp cất bước.

Tôi thà làm nhân tình để ngàn đời anh ấy phải mang một nỗi đau xưa cũ còn hơn làm vợ để ngủ cùng một người đàn ông đêm nào cũng gọi tên người khác.

Trong tình yêu làm gì có phải trái, làm gì có đúng sai, chỉ là phụ nữ nên biết cách chọn lựa nỗi đau mà thôi.

10. Chương 10: Chương 10

Người đáng thương nhất

Người đáng thương nhất trong tình yêu đơn phương là: Người phụ nữ tốt.

Chính vì quá tốt nên cô ta sẽ chẳng có lấy thủ đoạn gì để giành người yêu thương và tất cả những điều cô ta sẽ làm là gom hết khổ đau vào lòng rồi cầu mong người khác hạnh phúc.

Người cô đơn nhất trong tình yêu là: Người có nhiều người yêu.

Khi nỗi nhớ bị san sẻ, yêu thương vỡ vụn chia thành nhiều phần, nước mắt tự lau, đi về một mình thì màn đêm buông xuống, đóng cánh cửa phòng lại đúng thật là chỉ có ta công lấy bóng ta.

Người xấu xa nhất trong tình yêu là: Người lừa dối trong tình yêu.

Chúng ta luôn có sự lựa chọn giữa có và không, nắm và buông. Vẫn biết không có gì là mãi mãi nhưng đã yêu thì đừng nên lừa dối.

Người ngu xuẩn nhất trong tình yêu là: Người chấp nhận làm người thứ ba.

Người thứ ba chưa chắc đã là người đến sau, người thứ ba đơn giản chỉ là người không có được tình yêu. Miễn cưỡng làm gì khi lúc nào nước mắt cũng chảy sau, nụ cười mặn đắng và bước chân luôn độc bước.

Người đáng thương nhất trong tình yêu là: Người cố yêu lại một người giống người đã ra đi.

Sự thay thế bằng thể xác sẽ hằn lên nỗi đau vụn vặt khi tình thần không thể đổi. Mỗi người có một số phận riêng, đừng xuề xòa với những bi lụy vì trên đời này chẳng có ai giống hết ai cả.

Người tệ hại nhất trong tình yêu là: Người không thể bảo vệ được người phụ nữ mình yêu.

Hãy yêu một người ngang bằng thế giới này.

Hãy can đảm để chịu gấp đôi những nỗi đau.

Hãy kiên cường giữ họ cân bằng và hạnh phúc.

Nếu không làm được những điều đó thì chi bằng đừng yêu họ.

Từ bỏ

Từ bỏ một người là điều khó khăn?

Từ bỏ một điều quen thuộc như việc nhìn thấy ánh bình minh mỗi sáng.

Từ bỏ việc được yêu thương hằng ngày khi tiềm thức khắc ghi duy nhất một người.

Từ bỏ những vui buồn chung lối, những câu chuyện không kết thúc.

Từ bỏ hạnh phúc và nỗi đau trong khoảnh khắc đã nghiệm nhiên thuộc về nhau.

Từ bỏ sạch sẽ về một gương mặt, một nụ cười, một bờ vai.

Từ bỏ tàn nhẫn những lần quay về để bước chân run lên bần bật như thể chưa từng đặt dưới mặt đất.

Từ bỏ tro trên thứ tình yêu to lớn bằng cả vũ trụ.

Với riêng anh, việc từ bỏ một người đơn giản như tắt một ngọn đèn đường.

Hàng ngàn ngọn đèn khác vẫn rực sáng, điều anh buông tay bỗng hóa bé nhỏ cùng cực.

Em hiểu.

Em hiểu tường tận sự nhẫn tâm của một người muốn ra đi.

Em chẳng thể làm khác, khi những vùng vằng chỉ giống như một nhát dao sắc nhọn nữa đâm vào quá khứ đẹp để chúng ta từng có.

Hãy tin rằng nơi đây là cuối con đường, số phận chỉ có thế và anh đã từng rất yêu em...

Anh ấy nhất định phải ra đi!

“Có tình yêu nào mà không đại khờ.

Lý trí ngàn đời chưa dành để yêu bao giờ.

Có tình yêu nào mà chưa từng đôi lần bật khóc.

Nước mắt mặn rưới tháng ngày nhạt màu.

Có tình yêu nào mà cao thượng đôi khi là chọn lựa cuối cùng.

Để điều duy nhất có thể mỉm cười là sự tồn tại của một ai khác. Dù biết rằng nỗi đau vẫn sẽ một lần nữa đóng đầy như thế.

Thì có là chỉ khi yêu được một người chân thành.”

Anh ấy bảo rằng chúng tôi đừng kết hôn nữa.

Tôi chẳng buồn lấy một gợn sóng nào cả vì tim tôi như muốn nổ tung tan tành trước mặt anh ấy.

Tôi chưa hiểu vì sao cuộc đời lại chọn cho tôi nỗi đau này khi người tôi yêu thương hơn cả thế giới bỗng đứng vùng vằng ra đi, bỏ lại trong tôi một khoảng trời hoang hoải đau thương.

Anh ấy bảo rằng anh ấy với tôi không còn là tình yêu, anh ấy không thấy sự đam mê chảy trong tim, cũng chẳng thấy sự tha thiết trong nụ cười. Chúng tôi chẳng thường cãi vã, mọi thứ quá bình yên nên với anh ấy tôi chỉ là một thói quen lâu ngày cũng chán.

Tôi nuốt nước mắt vào trong hiểu rằng tôi mất anh ấy vì những điều tốt đẹp.

Tôi vốn dĩ không cần cuộc hôn nhân này để mãi mãi được ở bên anh ấy.

Tôi vốn dĩ không cần cuộc hôn nhân này để trói buộc trái tim hay loạn nhịp của anh ấy.

Tôi vốn dĩ không cần cuộc hôn nhân này để bao nhiêu cô gái ngoài kia trầm trồ ghen tị.

Phụ nữ như tôi – chẳng phải chỉ cần một người đàn ông thực sự yêu thương mình thôi sao?

Và đến khi sự hiện diện của tôi trong cuộc sống này đã không còn khiến anh ấy hạnh phúc thì chi bằng tôi cứ khóc thật đốn đau rồi ra đi trước khi anh ấy kịp cất bước.

Tôi thà làm nhân tình để ngàn đời anh ấy phải mang một nỗi đau xưa cũ còn hơn làm vợ để ngủ cùng một người đàn ông đêm nào cũng gọi tên người khác.

Trong tình yêu làm gì có phải trái, làm gì có đúng sai, chỉ là phụ nữ nên biết cách chọn lựa nỗi đau mà thôi.

Đàn bà (3)

Anh ấy đã ngủ cùng một người khác.

Đã hôn một người khác nồng nàn như khi hôn cô.

Đã ôm một người khác từ phía sau bằng một lời hứa đã từng được nói ra.

Đã lau nước mắt người đàn bà khác bằng nỗi đau của cô.

Đã quyết định đánh cắp ký ức của cô để chấp vả cho hiện tại của anh ấy.

Đã chia sẻ thứ tình yêu chỉ dành ột người cho cả hai người đàn bà.

Cô rút một liều thuốc, môi run lên bần bật vì nỗi đau chảy dài khắp huyết mạch.

Cô là người đến sau? Là người thứ ba? Là người thay thế hay chẳng là ai trong tình yêu này.

Cô gục ngã trong nước mắt, chẳng biết từ bao giờ cô lại quyết định khóc cho hết những tổn thương. Cô thiếp đi trong một nỗi mỏi mệt với hy vọng sẽ được mơ một giấc mơ khác.

Sớm mai thức dậy, anh ấy đứng bên thềm nhà, không một lời giải thích hay một câu xin lỗi, cứ lố mẫm ôm cô vào lòng.

Cô vùng chạy đi.

Anh ấy giữ cô lại – xiết chặt và nói: “Anh cần em.”

Cô ấy lại bật khóc thế nhưng chẳng kháng cự thêm.

Vì anh ấy là đàn ông.

Và vì cô là đàn bà...

11. Chương 11

Người yêu cũ có người yêu mới

Chúng tôi chia tay hơn một năm.

Chẳng có cơ hội gặp nhau nhiều chỉ có lễ tết thì vài ba câu chúc để đừng quên nhau.

Cô ấy vẫn sống cuộc sống độc thân bình lặng kể từ ngày tôi ra đi. Chẳng biết nỗi đau tôi để lại cho cô ấy sâu bao nhiêu, quả thật tôi chưa bao giờ dám hỏi, tôi chỉ cầu mong thời gian trôi qua thật nhanh để giây phút chia tay có thể nhanh chóng trở thành kí ức của cả hai.

Tôi có quen biết vài ba người sau đó, nhưng rồi cũng đường ai nấy đi. Cái bóng của cô ấy lớn quá, ngày xưa chỉ vì một phút yếu lòng, tôi khờ dại buông tay để rồi cô ấy trôi thật xa.

Sài Gòn to lớn là thế, vậy mà chiều nay tôi bất chợt thấy cô ấy nắm tay một người đàn ông rất mới ngay ngã tư khu trung tâm.

Tôi dừng lại.

Chân tôi dừng lại.

Tim tôi dừng lại.

Một điều gì đó rất khó diễn tả chạy dọc sống lưng tôi. Nhìn họ hôn lên má nhau mà lòng tôi như một thung lũng sâu bị ai ném hàng trăm viên đá cuội xuống.

Cô ấy có người yêu mới.

Điều đó thì chẳng có gì sai trái, điều đó thì chẳng có gì khác lạ. Vậy mà, người ra đi năm xưa là tôi lại đứng yên giữa ngã tư đường đau nhói một thứ tình cảm vô duyên cùng cực.

Chắc phải có ai trải qua thứ cảm giác này rồi mới có thể hiểu những gì tôi đang nói, mọi thứ cứ lộn xộn và rối tung dù có cố gắng vờ sắp xếp gọn gàng.

Tự nhiên lại đau.

Tự nhiên lại ghen.

Đừng trách tôi tham lam. Chẳng phải tôi muốn kéo cô ấy về thêm lần nữa đâu, chỉ là cái cảm giác người yêu cũ có người yêu mới nó lạ lắm... thực sự là rất lạ.

Anh đi về phía một người

Em sẽ rất buồn nếu anh cứ thế ra đi.

Em sẽ khóc, em biết chắc mình sẽ khóc.

Em sẽ dừng lại, ngược nhìn thế giới đổi dời dưới chân em.

Có nỗi đau nào ví bằng nỗi đau cứ trơ trơ đứng bất lực nhìn một người ra đi.

Vậy thì chi bằng, hãy nói cho em biết rằng anh đã không còn yêu, hãy nói cho em biết rằng chúng ta đứng đây là nơi cuối con đường, lúc đó cả hai ta sẽ cùng nhau bước đi.

Anh đi về bên trái.

Còn đường bên phải dành cho em.

Để phút giây nhẩn tâm nhất, chẳng ai thấy được nỗi đau của ai, chẳng ai thấy được bờ vai của ai run lên vì tiếng khóc, chẳng ai thấy được sự lưỡng lự nơi bàn chân kẻ thay lòng, chẳng ai thấy được bóng ai đã trôi đi rất xa.

Vậy thì chẳng ai nặng lòng nhớ mãi về một cuộc tình... nếu cả hai cùng bước đi.

Hãy nén nỗi đau về câu nói của ai đó rằng:

“Anh đi về phía một người.

Em đi về phía một đời không anh.”

Nỗi đau người trước

Chị - cô gái tóc ngang vai, khuôn mặt thanh tú và giọng nói trầm ấm.

Chị - dường như em đã không nhớ rõ tên, chỉ biết chị là người yêu cũ của anh ấy.

Em đã thấy ánh mắt rất sâu chị nhìn anh ấy ở ngã tư đường. Em đã không nhận ra đó là sự buồn bã, khi đắm chìm trong tình yêu em chỉ nghĩ rằng con đường của chị đã hết, sau khúc quanh này sẽ là em thay thế.

Anh ấy xiết chặt tay em, chị quay mặt đi rồi rời bước. Chị đi rất nhanh, chẳng biết chân chị đan vào nhau hay tim chị đan nỗi đau.

Em có gặp lại chị đôi ba lần rất vô tình, chị nhìn anh ấy rồi nhìn em, cương nghị và lạnh lùng. Em tự hỏi sau đôi mắt ấy ẩn giấu điều gì.

Tháng 3 – hoa chẳng những không nở mà còn rơi tan tác trước thềm nhà.

Anh ấy đã chọn một con đường khác.

Em dừng chân nơi ngã tư hôm nào, ngang trái bắt gặp chị bên kia đường.

Đôi mắt sâu hoắm và dáng người thanh mảnh ấy vẫn như vậy nhưng giờ đây em bỗng giật mình hiểu rằng sau tất cả những mảnh mẽ chị che giấu đó là nỗi đau thống thiết của một người phụ nữ, sự bất lực, ghen tuông, thất vọng, xót xa cộng dồn lại cho người đàn ông rất yêu thương nay lại chọn một người yêu thương xa lạ khác.

Em đã hiểu nỗi đau của chị.

Chị kiên cường chẳng bao giờ rơi nước mắt.

Nay hãy để em khóc cho nỗi đau của chúng ta khi muôn đời đàn ông nhấn tâm nhất vẫn là lúc ra đi.

Quả báo

Khi một người đối xử không tốt hay làm hại ta, ta thường trông chờ vào quả báo rơi xuống đầu họ để lòng cảm thấy hả hê.

Nhưng thực tế quả báo sẽ không đến sớm như ta tưởng.

Nó chỉ đến khi lòng thù hận đã trôi xa, khi đối với ta họ chẳng còn là nỗi bận tâm, khi mọi thứ được cho đi nhẹ hẫng.

Và giây phút họ nhận quả báo ta không những không hả hê mà còn cảm thấy thương xót.

Đó mới thực là quả báo!

Tình Nhân

Tình nhân chưa hẳn là người thứ ba.

Tình nhân chưa hẳn là người đến sau.

Tình nhân là những người được sinh ra để không thuộc về nhau như chúng ta.

Dù nụ hôn có nồng ấm đến nhường nào đi chăng nữa, dù vòng tay có tưởng là vừa khít thì mọi thứ chỉ là vở kịch ái tình mà đôi lần ta phải đóng.

Em cứ gối đầu vào vai anh như thế thì sao anh có thể mặc áo vào và kịp đi trước khi mặt trời mọc.

Em cứ vùng vằng những điều anh rất muốn nghe như thế thì sao anh có thể thôi nghĩ rằng mình đang yêu nhau.

Là một cái nợ tình duyên nhỏ ở kiếp trước nên chúng ta kiếp này phải sắm vai tình nhân, để thương yêu, để cho gửi, để ngóng chờ nhưng không để thuộc về nhau.

Ghé đến gói ghém trao nồng ấm xong rồi đi.

Đừng nhìn anh như vậy. Anh cảm thấy thật sự đau đớn khi rời bước.

Đừng nói là không sao. Anh biết ngàn giọt nước mắt sau cái nhìn đó.

Đừng ôm anh lần cuối. Anh sẽ lại phải mất cả cuộc đời này để quên nó.

Đừng gọi anh là Tình Nhân. Anh chẳng đến sau ai, anh chẳng phải kẻ chậm trễ nhưng anh vẫn cứ mất em như thế.

Người ta bảo: Mây là của trời, hãy để gió mang đi. Em chẳng phải của anh, em đi... anh chỉ đứng lặng im cùng trời mây, gió thổi.

Tiến em một đoạn đường bất tận.

Để anh về cứ ngỡ đã quên em.

12. Chương 12: Chương 12

Nếu

Nếu là cây

Ta muốn làm cỏ dại

Sống hoang sơ chẳng phụ thuộc đất trời

Ta nhỏ bé nhưng ngang tàng mạnh mẽ

Ta mong manh nhưng chẳng ngại đêm dài.

Nếu là chim

Ta hóa hải âu vậy

Sải cánh xa phủ ngạo nghễ bên trời

Ta không thiết đường chân mây xa tắp

Hướng đại dương nơi cuộc sống thanh bình.

Nếu là ngày

Ta sẽ chọn hôm nay

Khi quá khứ mang hình hài phản bội

Khi tay nắm thứ tương lai run rẩy

Là hôm nay – ta hạnh phúc đủ đầy.

Nếu là yêu

Ta vẫn chọn người ấy

Vẫn chọn phần đau khổ nhất về ta

Vì hạnh phúc đôi khi không đong đếm

Bờ vai xa nhưng nỗi nhớ rất gần.

Có những thứ không cần quên

Ở cuộc đời nhiều va vấp – có những thứ rất đáng để quên, có những vết thương sẽ lành da, có những chuyện mà sau nhiều năm nhắc lại nó chỉ đơn thuần một đáng dấp mờ nhạt của quá khứ.

Người ta không thể mang tất cả những hi vọng ảm đạm của cuộc đời đặt vào tim và đòi sống bình yên.

Đôi khi với tôi, nỗi đau có mùi ngọt ngào và có những thứ không cần quên.

Đau là một xúc cảm mà đôi khi nó mang hương vị thiêng liêng. Vì nếu chặng đường chỉ hiện hữu những nụ cười phủ màu hạnh phúc thì có mấy ai trân trọng sự may mắn ấy.

1.

Tôi đã đau đến vô cảm khi bà tôi mất. Tôi chẳng biết khóc thế nào cho vừa sự mất mát to lớn ấy, mọi thứ cứ tê tái rỉ qua tim. Và cũng chính cái giây phút đó tôi đã tự hứa sẽ sống thật tốt, vì thương bà nên chính nỗi đau đã dạy tôi không được gục ngã.

2.

Tôi đã đau xé lòng khi người tôi yêu nhất quyết định không đi cùng con đường với tôi. Tôi bị một khối cảm xúc khổng lồ đè nát tim, nỗi đau ấy vắt cạn kiệt sức lực và niềm tin trong tôi nhưng không vì thế tôi bắt tim mình thôi yêu, sau lần ấy tôi nhận ra bản thân mình là người có những thứ cảm xúc rất mạnh mẽ và tôi tự hào vì điều đó.

Mỗi vết thương không lành là một bài học đáng để khắc ghi.

Đến tận bây giờ đôi khi tôi vẫn còn cảm giác rất rõ về những thứ đã qua rất lâu, tôi vẫn bỏ chút ít thời gian xa xỉ của mình để khóc cho chuyện cũ.

Tin tôi đi, thời gian còn phải chờ dài khi những nỗi đau rất lì lợm vẫn tồn tại nhưng có-những-thứ-không-cần-quên.

Gã khù khờ

Em bỏ anh theo gã khù khờ

Người chẳng biết họa, chẳng biết thơ

Tình yêu vun vén ngày xanh nắng

Em bỏ anh theo gã khù khờ.

Anh người thanh tú giỏi đàn ca

Lại chỉ xếp sau gã khù khờ

Tình yêu thôi kể về anh nhé

Một người thanh tú giỏi đàn ca.

Mùa gió mang tiếng nấc dài.

Em vẫn ôm ấm chẳng xót xa

Thôi thì anh hiểu câu chuyện cũ

Về thiết tha tên: gã khù khờ!

Trả

Nếu được trả, tôi trả lại nụ hôn.

Để vĩnh viễn và muôn đời nhạt nhẽo.

Để chẳng biết ấm nồng trong hơi thở.

Để chẳng mong chẳng nhớ những ngọt ngào

Nếu được trả, tôi trả lại vòng tay.

Để lạnh lẽo hay mưa rào ướt áo.

Để sâu sắc là cụm từ hời hợt.

Để xót xa vẫn cứ đứng đợi một mình.

Nếu được trả, tôi trả lại tiếng yêu.

Để thương nhớ nhân tình không quá cũ.

Để với bớt nồng nàn trong câu hứa.

Để lời yêu giữ mãi ây trời.
Nếu được trả, tôi trả tình một đêm.
Để chăn gối không quện mùi tha thiết.
Để giây phút nhìn nhau môi chạm khê.
Để tình mơ tôi nghĩ cơn mơ đầu.
Nếu được trả, tôi trả ngày hôm qua.
Trả khoảnh khắc đầu tiên ta gặp gỡ.
Trả câu nói bông đùa, trả thương nhớ.
Trả lệ rơi, trả vết cắt tình hờ.
Nhưng tôi trả cả cuộc đời không dứt.
Một chữ duyên kéo chữ nợ theo cùng.
Mưa tan hết vầng mây chưa muốn sáng.
Cầu vòng lên... Tôi khóc hết ân tình.
Trẻ con yêu
Mình yêu nhau như trẻ con em nhé
Chẳng hứa hẹn để vay mượn niềm vui
Chẳng ngược xuôi theo thời gian chảy miết
Chỉ thấm thiết và mãi miết đêm ngày.
Mình ôm nhau như trẻ con em nhé
Cái xiết chặt chỉ để nói yêu thương
Nếu sầu vương có hoen nhòe đôi mắt
Thì khoảnh khắc sâu sắc vẫn yên bình.
Mình hôn nhau như trẻ con em nhé
Bờ môi hờ không phải dành cho em
Mà cố lem lên niềm vui nổi nhớ
Gió thu về lại có cố bên nhau.
Mình chào nhau như trẻ con em nhé
Lời thân tình nhất giây phút xa nhau
Dù có đau anh chôn sâu không nói
Khói sương chiều anh vẽ lối bên em.
Và...
Mình chia tay như trẻ con em nhé
Để không buồn và không nhớ thương lâu
Thật đậm sâu đêm thâu anh bật khóc
Mất em rồi... anh chẳng phải trẻ con...
Người chẳng thể quen

Mình chỉ yêu nhưng đừng quen em nhé.
Để sau này chẳng ai nói chia tay.
Đường chung lối dù là xa hay gần.
Lối em về tôi sẽ vẫn đón đưa.
Mình hờn dỗi nhưng đừng quen em nhé.
Để nỗi buồn tôi chẳng thể trách ai.
Khi nước mắt khóc sâu hơn hơi thở.
Là người đứng nên chỉ đứng im lìm.
Mình ân ái nhưng đừng quen em nhé.
Xác thịt này nắng gió sẽ mang đi.
Làn môi nóng hôn bờ vai run rẩy.
Chỉ đắm say khi đêm xuống trăng tàn.
Lời sau cuối tôi gửi em thân mến.
Rằng tôi đã và sẽ rất thương em.
Nhưng quá khứ mang niềm tin đi mất.
Tôi bây giờ chẳng cúi xuống quen ai.

13. Chương 13

Thương
Này, có thích tôi?
Sao đón đưa bằng nụ cười rất mới.
Để mong nhớ là hẹn hò khắc khoải.
Và chỉ vui khi nghe thấy tôi về.
Này, có yêu tôi?
Sao chỉ đứng nhìn tôi không nói.
Nếu là bạn sao ôm tôi chặt thế.
Là tình nhân sao không bước chung đường.
À, là thương tôi!
Một người thương âm thầm nhưng sâu sắc.
Lòng thương đầy nhưng chẳng hề muốn giữ.
Vì người thương chỉ cần thấy tôi cười.
Nhường em bước
Anh khóc giọt nước mắt vào trong.
Chẳng để nói với chính mình anh yếu đuối.

Hay tô vẽ tình yêu nơi ngã rẽ.
Màu mắt em phai úa với mây trời.
Anh buông lối ngược đường em bước.
Chẳng để mong em phải ngoái nhìn.
Bận tâm cũ anh tìm nơi để cất.
Nỗi đau xưa mang giấu kín trong lòng.
Anh rất ổn hãy tin anh rất ổn.
Gió trên cao thổi hắt tiếng anh cười.
Anh ngạo nghễ mang tình yêu gửi nắng.
Nắng thương anh nắng giữ chẳng than phiền.
Nhường em bước con đường to rộng ấy.
Lối em đi anh sẽ vẫy tay chào.
Khi anh biết yêu thương không sở hữu.
Là anh mong hạnh phúc với em tròn.
Vừa chia tay
Anh quên mất mình vừa chia tay.
Nên gặp em anh vui mừng khôn xiết.
Chỉ muốn ôm vì anh rất nhớ.
Nhớ khóe môi, ánh mắt, nụ cười.
Anh quên mất mình vừa chia tay.
Nên nhớ thương anh đã mang đi đủ.
Ngày xanh nắng vẫn vui đùa cùng gió.
Thấy em cười anh thấy cả trời mây.
Anh quên mất mình vừa chia tay.
Nên tình yêu anh đọng bằng nỗi nhớ.
Nấc thời gian vừa ngả lưng mệt mỏi.
Khoảng cách dài không ngăn nỗi lòng anh.
Anh chợt nhớ mình vừa chia tay
Kỉ niệm xưa anh cột vào hành lí.
Anh muốn với giữ hờ vài ký ức.
Để nụ hôn không miễn cưỡng người về.
Anh đã biết mình vừa chia tay.
Là không thương, không nhớ, không chờ.
Và ngày xưa chỉ một người muốn giữ.
Đường thênh thang hai lối rẽ ngã ngang.
Chán

Chán rồi cây ọ nắng yêu mây
Còn mưa sao cứ đứng mãi chờ
Thôi thì ta biết khi mây ầm
Là lúc nắng lên mưa cúi đầu.
Chán rồi thu cuối gió kiêu sa
Vì mảnh tình xưa đắm mặn mà
Ta vẽ tình yêu vào ký ức
Người ta vô ý giấu trên môi.
Chán rồi con phố bước lang thang
Chờ mãi ngày qua vẫn một mình
Người ta có hứa về chốn cũ
Vậy mà ta cố nhói tin theo.
Chán rồi ta chán chán mình ta
Tình yêu ta giữ mãi làm gì
Chiều buông lách bước qua xóm chợ
Bán rẻ vài xu nửa câu tình.
Chuyến bay đêm

1. 00: 30AM

Tôi mệt nhoài buông mình xuống chiếc ghế ngồi ngay cạnh cửa sổ trên chuyến bay từ Hà Lan về thành phố Hồ Chí Minh. Chỉ ít thì tôi cũng thích những chuyến bay đêm yên tĩnh mà ngủ chẳng ai làm phiền, tính chất công việc cứ thường xuyên bắt tôi phải quăng mình trên bầu trời như thế này.

Tôi thắt dây an toàn và tiếp viên bắt đầu hướng dẫn cách thoát hiểm trên máy bay, tôi cam đoan rằng mình có thể đọc vanh vách không sai một chữ nào. Tôi nhắm hờ mắt và nghĩ thầm chắc có lẽ tôi sẽ chìm vào giấc ngủ khi cô tiếp viên khá xinh xắn trước mắt tôi đọc đến câu thứ 4.

Vâng, đến câu thứ 3 thôi thì mắt tôi dường như vô thức nhắm, bỗng lơ mơ tôi thấy một bó hoa tulip rất đẹp. Lại có người mang cả hoa tulip từ Hà Lan về Sài Gòn cơ đấy.

Tôi quay sang bắt chuyện một người đồng hương.

2. Điều xuyên xúc cảm

“Anh mang cả hoa về à?” – Tôi hỏi.

“Vâng.” – Người đàn ông khiêm lời đáp ngắn gọn rồi gật đầu lịch sự.

“Hoa đẹp quá, chắc là ai đó phải rất thích hoa tulip nhỉ?” – Tôi cố bắt chuyện.

“Cô ấy rất thích.” Lần này người đàn ông trả lời một câu dài hơn.

“Người yêu anh?”

“Người yêu cũ vì tôi đã có vợ và hai con.”

“Vậy mà anh còn mua hoa tặng người yêu cũ.”

“Cô ấy thích hoa tulip lắm.” – Người đàn ông cạnh tôi bỗng trầm ngâm nhìn xuống bó hoa.

“Nhưng như thế vợ anh buồn lắm khi anh lại đi với người phụ nữ khác.” – Tôi biết mình có hơi vô duyên khi bỗng dưng xen vào chuyện của người khác như thế nhưng tôi không ngăn được điều hoài nghi bất giác vọt ra khỏi miệng mình.

“Hôm nay là sinh nhật cô ấy, cô ấy mất rồi.” – Người đàn ông bắt đầu mân mê những cánh hoa, tôi thì như bị á khẩu chẳng thốt được lời nào.

“Năm nào vào ngày nào tôi cũng về lại đây, chỉ để đặt một bó hoa tulip lên mộ cô ấy, đã 7 năm rồi đấy kể từ cái ngày cô ấy bỏ tôi mà đi mãi.” – Người đàn ông tiếp lời.

3. Quá khứ có một quyền năng.

“Vậy anh yêu cô ấy hay yêu vợ anh?”

“Tôi yêu vợ và các con tôi, họ là cả thế giới đối với tôi nhưng anh biết không, quá-khứ-có-một-quyền-năng.”

Nói rồi người đàn ông cười nhẹ rồi nhắm hờ mắt ôm sát bó tulip vào lòng.

... Chiếc máy bay vẫn lao vun vút trong đêm...

Tôi

Tôi rất sợ những người bạn chưa thật quen

Sợ câu chuyện vô hậu trên môi lắm

Sợ nụ cười qua từng câu thưa nhạt

Sợ người ta tay bắt mặt chưa mừng.

Tôi rất ngại những người mới gặp qua

Ngại câu chào mang hình hài giả dối

Ngại chùn người nghiêng đầu rồi thành bạn

Ngại người ta không thích cũng vờ cười.

Tôi rất buồn những tình bạn cũ xưa

Mang rạo báp ở từng con hẻm nhỏ

Vì lời thưa tiếc với nhau ngày lỡ

Vì đã thương nhưng lại giữ không tròn.

Tôi nhỏ xiu, ít bạn, ghét giao tiếp

Thích những gì đã vốn dĩ thân quen

Thích nụ cười bên những người thân thuộc

Thích giản đơn, thích ca hát, nói đùa.

Người ta nghĩ tôi là người kiêu ngạo

Sống xa hoa nhàn rỗi và khinh đời

Tôi mang những thị phi nơi phố lớn

Người tôi yêu phải thật đẹp, thật giàu.

Chẳng ai biết tôi có tình yêu bé

Bé đến nỗi tôi chỉ giữ trong tim

Người yêu ấy mang nụ cười của nắng

Dẫu có mưa cũng đứng đợi tôi về.

Tôi gom hết yêu thương vào gửi gió
Để tiếng lòng tôi vẫn mãi trôi xa
Những người cũ và những điều thật cũ
Là thứ tôi yêu quý nhất trên đời
Tôi ngả nón chào một ngày năm mới
Bỏ nhọc nhằn bỏ cả những lo toan
Vì vốn dĩ tình yêu không cần nói
Mỗi người qua một ký ức mang về.

14. Chương 14

Điều đặc biệt của người đến sau

Trong mỗi chúng ta, ai cũng có riêng ình một người yêu thương nhất, một người mà dù còn hay mất mãi vẹn nguyên và ngọt ngào theo từng nấc thời gian thăng trầm.

Và với anh, đó không phải là em.

Em yêu anh rất đầy nhưng em đến sau cô ấy – sau người anh từng dành hết thương yêu.

Anh yêu em, nhưng chắc chắn không nhiều bằng cô ấy, hay có thể rất nhiều nhưng không đậm sâu như cô ấy.

Là thiệt thòi phần em, là điều không thể trách phần anh.

Anh không thích đi dưới mưa cùng em, có lẽ ít nhiều là vì nó gọi lại một chiều rất xa anh đứng chờ cô ấy dưới cơn mưa không ngớt hạt.

Anh ngại đưa tay lau nước mắt khi em khóc vì nó khiến anh đau đầu lần thứ hai cho giọt nước mắt đầu tiên.

Anh thoáng buồn khi tình cờ nghe những bài hát xưa, nơi sâu thẳm tim anh thứ âm điệu cũ kỹ dường như đang nhắc nhở với anh rằng cô ấy vẫn còn đâu đó trong anh – đẹp đẽ.

Những gì anh từng có với cô ấy – thì em ở đây phải chăng chỉ đóng vai một người chia sẻ kỷ niệm.

Em đã từng rất buồn khi sắm vai người đến sau, sắm vai một kẻ yêu anh chậm chân, lạc lối.

Em đã từng rất đau khi cố ôm ghì lấy vai anh vững chãi mà hiểu rằng: cái bóng của cô ấy lớn quá.

Tháng năm lặng trôi dưới chân em âm thầm, em cố không ngộ nhận mình là bến vắng chờ anh, em vẫn yêu anh như thế.

Cho đến một hôm em chợt nhận ra điều tuyệt vời của người đến sau.

Dù gì em cũng đã nắm một vé làm người cuối cùng của anh.

Dù gì em cũng được ở bên để làm những thứ cô ấy và anh chưa từng có.

Dù gì... em cũng đang có anh.

Thật khó để che lấp đi thứ tình yêu lớn anh từng có.

Thật khó để viết tên em đè lên tên cô ấy.

Thật khó để anh vứt bỏ ký ức của mình.

Phần em, em sẽ không làm tất thấy những điều đó để có được anh vì khi em đặt lòng yêu thương anh, em đã nhận ra điều đặc biệt của người đến sau.

Dù anh có đi

Anh đừng cố gọi tên cô ấy nữa

Người đã xa đâu biết mà quay về

Khi nỗi nhớ mang hình hài cổ tích

Sóng xô nghiêng là con sóng xa bờ.

Anh đừng cố giấu tình yêu vào cát

Em đứng yên cũng hiểu những mặn nồng

Khi em khóc nỗi đau chôn vào đất

Một bước đi một bước khóc bước chờ.

Anh đừng nói về ngày xưa tan nát

Của một chiều anh đứng dưới mây xa

Nụ hôn ấy đặt trên môi người khác

Em thấy nên đã lẳng lặng quay về.

Anh đừng khóc em xin anh đừng khóc

Dẫu nỗi đau em gánh hết vai này

Thì em muốn hoàng hôn trôi sau núi

Hạnh phúc em là thấy tiếng anh cười. Giả vờ

Có một chiều em giả vờ thôi yêu

Như ngày xưa lướt qua nhau lặng lẽ

Như hoàng hôn ôm chầm con sóng cuối

Như là em của những thuở ban đầu.

Có một chiều em giả vờ quên anh

Bỏ thói quen chào nhau khi nắng tắt

Bỏ lá thu đầy con đường xa nhỏ

Bỏ cả anh, bỏ cả em... chưa từng.

Có một chiều em giả vờ chia tay

Xem nỗi đau có đọng bằng nước mắt

Xem đường xa quen bước chân vồn vã

Xem ngày qua những sắc tím vô hồn.

Có một chiều...

Có một chiều rất xa

Có sóng xô, có nắng tắt, lệ nhòa

Khi bỏ hết những giả vờ vô thức

Là chia tay đường hai lối đi về.

Người đến sau họ chỉ cần một chút

Bởi vì anh ấy đã vội vã ra đi khi yêu thương còn đầy.

Bởi vì anh ấy đã vội vã ra đi khi cô chưa thấu hiểu trọn vẹn về việc yêu một người.

Bởi vì anh ấy đã vội vã ra đi khi nước mắt chảy ngang hàng với số phận.

Bởi vì anh ấy đã vội vã ra đi khi nỗi đau chưa bao giờ là một trải nghiệm.

Đã có thật nhiều những đêm cô thấy bước chân mình lạ lẫm giữa phố phường Sài Gòn, khi những người qua lại ngoài kia ai cũng ích kỷ với thứ hạnh phúc mình đang có.

Cô đã yêu anh rất nhiều, bằng tất cả lòng đam mê và sự chân thành.

Cô đã thay đổi rất nhiều, để được sống bước bên anh trên con đường xa.

Cô đã hy sinh rất nhiều, vì sự cân bằng và hạnh phúc trong tiếng cười của anh.

Giờ đây những kỉ niệm chỉ giống như chiếc bình pha lê rơi vỡ nát xuống nền nhà lạnh lẽo.

Chiếc áo ngày xưa của anh ở góc nhà cô vẫn khiến cô đau nhói mỗi khi ôm chầm lấy.

Cái guitar đứng lặng thinh nơi góc phòng vì đã chẳng còn bài hát nào được cất lên.

Những tin nhắn chúc ngủ ngon ngọt ngào hay một câu “anh nhớ em” vụng về anh gửi vội trong những chuyến công tác xa nay chỉ như tảng đá đè lấy lòng cô.

[...]

Cô chẳng thể yêu ai từ dạo đó.

Mọi xúc cảm dường như được chôn chặt nơi đáy tim.

Cô cứ sống những tháng ngày đơn độc và cô đơn như thế. Cô chẳng khóc chẳng cười.

Đời khô khốc. Tình khô khốc. Hốc mắt cũng khô khốc.

[...]

Có một người đàn ông khác vô thức bước đến đời cô, chẳng bao giờ nói yêu cô, cũng chẳng bao giờ hứa hẹn.

Anh ta chỉ đơn thuần ở đó để ôm cô vào lòng.

Rồi tháng ngày dần trôi qua, cũng là cô và anh ấy cùng cái ôm hàng ngày....vậy mà cô khóc, khóc không thành tiếng, chỉ đứng lặng lẽ dưới bờ vai anh cho nước mắt tuôn.

Lần đầu tiên cô tự trách mình đã không giữ lại một chút ít để yêu người đến sau. Họ chẳng đòi hỏi gì nhiều vì họ biết nỗi đau đã là quá lớn.

Phải, người đến sau họ chỉ cần một chút ít để yêu trọn vẹn...

15. Chương 15

Ai cũng cần cô đơn

Anh biết không, mọi thứ chẳng dễ dàng khi anh ra đi. Anh biết không, mọi thứ chẳng dễ dàng khi anh ra đi nhưng em vẫn sắp xếp nó ổn thỏa.

Anh biết không, mọi thứ chẳng dễ dàng khi anh ra đi nhưng em vẫn sắp xếp nó ổn thỏa dù còn nhiều sự mệt mỏi.

Nhưng cũng chính từ dạo đó, điều em ngẫm nghĩ thật lâu với lòng rằng: Ai cũng cần cô đơn.

Những giây phút bị bỏ rơi phía sau, đôi chân em bỗng nhiên cứng cáp lạ thường.

Những năm tháng đơn độc trên con đường này, trái tim em bỗng nhiên mạnh mẽ và lặng lẽ hơn xưa.

Những cung bậc em giữ cứ giữ, anh trôi cứ trôi khiến mọi thứ cổ tích trong em thành viễn tưởng và công chúa không lấy được hoàng tử mới là cổ tích của riêng em.

Những khoảng lặng đơn chiếc trong cuộc sống, khi nụ cười em thường cười trước gương để huyền hoặc niềm vui đang nhân đôi, còn nước mắt em khóc vào trong cho nỗi đau đừng lớn nữa.

Những thăng trầm xót xa từ suốt quãng đường lê bước khiến vết thương trong em bắt mình phải ngủ yên.

Thế đấy, những yêu thương cho đến nhau có ai tiếc gì chỉ là nỗi đau khi chia xa gom vào lòng mãi không hết.

Và rồi em luôn tin: Ai cũng cần cô đơn.

Để tự mình sống với những thế giới mà tất cả mọi thứ chỉ là số lẻ.

Để biết tạo hóa ban đồng đều cho nhân loại những trái tim cứng cỏi.

Để biết rằng không có ai không có ai mà không sống được.

Để thấu hiểu sự nhầm chán, mệt mỏi và tiêu tụy của việc ôm tất cả một mình.

Anh giờ chắc đã đi xa đến mức lời hứa cho những năm sau trở lại cũng đủ nhạt màu.

Có những cái chết là để sống mãi mãi. Em hạnh phúc vì mình chia tay vì dù sao đi nữa: Ai cũng cần cô đơn.

Chẳng phải để tự đau đớn cho những chuyện đã qua mà để biết trân trọng những điều tốt đẹp đang tới.

Em chúc anh đủ cô đơn như em, người thương!

Để tôi yên

Để tôi yên trong lời yêu vừa ngỏ

Cả cuộc đời đâu ai muốn cô đơn

Tôi cúi xuống nắm chặt tay người ấy

Chỉ nhìn nhau qua ánh mắt trong ngần.

Để tôi yên với những điều vô độ.

Tôi đâu sống cho hạnh phúc ai kia

Điều không nói là những điều còn giữ

Bước qua nhau sao quên những kiếm tìm.

Để tôi yên hét trong ngày không nắng

Tôi ghét nhìn thứ rạn vỡ đầu tiên

Vùi kí ức trong từng cơn đau cũ

Hát ngân vang khi lối hẹn đêm dài.

Để tôi yên đắm mình trong mát mát

Có gục ngã mới tỉnh dậy nhìn nhau

Tôi không vẽ tình yêu lên giấy trắng

Gió bụi này cuốn thổi với thời gian.

Để tôi yên thứ bình yên cơ bản

Những nhọc nhằn in rõ dấu chân tôi
Và tôi biết thiếu vòng tay người ấy
Cả đời này rao bán vội niềm tin
—HẾT—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-cu-co-nguoi-yeu-moi>